ŠKAFETIN

Školski list Osnovne škole „Blatine-Škrape“, godina III., broj 3, 2011./2012.

40 JOJ JE GODINA TEK

ODGOVORNOST ZA BUDUĆNOST

2011. MEĐUNARODNA GODINA ŠUMA

Školski list OŠ „Blatine-Škrape“,
godina III., broj 3,
lipanj 2012.

Izdavač:
OŠ „Blatine-Škrape“,
Na Križice 2, 21000 SPLIT
tel./fax: 021 371-324

Za izdavača:
Ante Karin

UREDNIŠTVO:
Edita Perković
Jelka Marović
Marija Jakasović
Martina Antić
Duško Aničić

Učenici suradnici:
Andrea Muslim
Ivo Skočić
Ivana Muslim
Ivana Dragičević
Fedra Domljanović
Matea Roglić
Sanja Opačak
Petra Medak
Vana Kondić
Dora Istenić

e-adresa uredništva:
skafetin.knjiznica@gmail.com

Fotografije:
učenici, nastavnici,
roditelji, internet

Autor rada na naslovnici:
Anđela Fapal

Grafička priprema:
Tiratura

Tisak:
Jafra print

Naklada:
300 primjeraka

Riječ uredništva

Dragi čitatelji!

Evo nakon skoro godinu i po' izlazi 3. broj školskog lista „Škafetin“. U ovom broju moći ćete pročitati i poneki stariji prilog koji nije ranije objavljen zbog navedenog vremenskog raspona.

Pogled unatrag ove školske godine nam je zanimljiv i zbog toga što obilježavamo 40 godina rada OŠ „Blatine-Škrape“ pa se prisjećamo prošlih vremena, a posebno „dobrih starih vremena“. U to ime smo priredili i proslavu koja se održala za Dan škole, a novinari „Škafetina“ su je, naravno, zabilježili.

Osim toga u ovom broju možete pronaći priloge o događanjima u školi, preporuke za čitanje, obilje fotografija iz školskog života te literarne i likovne radove naših učenika. Možda će vas zanimati kako smo obilježili Međunarodnu godinu šuma, kakve su rezultate učenici postigli na natjecanjima ili kako su „splitska dica“ opisala snijeg. Često na kraju teksta predlažemo poneku knjigu kako biste čitanjem obogatili slobodno vrijeme, a s obzirom da se bliži ljetni predah, pravo je vrijeme i za dobru knjigu.

Da ne nabrajamo dalje, preporučujemo da se prepustite listanju i čitanju i nadamo se da će svatko pronaći kutak za sebe.

Želimo vam ugodno provedeno vrijeme uz stranice „Škafetina“!

Uredništvo

Sadržaj:

E, lito, lito 3
I tako, iz godine u godinu..... 4
Zahvalni na plodovima zemlje 6
Bistre glave, vrijedne ruke 8
Literarni i likovni radovi o šumama ... 13
Obilježavamo obljetnice..... 14
U gostima kod Kume Šume 16
Tonči Petrasov Marović 19
Susreti kakvi se dugo pamte 20
Svjetla reflektora 24
Šetnja muzejima 25
Slavimo 40 godina rada 26
Za rođendan školi poklanjamo stihove i boje 29
I učitelji su bili djeca 30
Volim Božić 32
Plava boja snijega 34
Važno je sudjelovati..... 36
Slobodno vrijeme 38
Umjesto igrica - stare dobre igre 40
Prevencija - da ne treba intervencija . 42
Kazalište u školi 43
Odgovornot za budućnost 44
Prijateljstvo, tolerancija 46
Neponovljiva ljepota trenutka..... 48
Filmski kutak 52
Pogledali smo film… 53
Za svakog ponešto..... 54

E, lito, lito

UČENICI NA BAZENU

U vrućim danima kasnoga ljeta teško je izdržati u pretoplim učionicama. Stoga su učenici s radošću dočekali poziv iz Plivačkog kluba POŠK.

U srijedu, 14. 9. 2011. učenici drugih, trećih i četvrtih razreda naše škole išli su na provjeru plivačkih sposobnosti na bazen POŠK-a.

Cika, vriska, radost širile su se uokolo bazena. Ozarena lica naših učenika su blistala.

Nakon plivanja u bazenu druženje se nastavilo na pješčanoj plaži i kupalištu Firule. Radosti nije bilo kraja.

Ali, trebalo je izaći iz mora i krenuti natrag prema školi. Potraje li ljeto, bilo bi korisno i lijepo još koji dan nastave odraditi uz more i uživati u morskim radostima.

Ivanka Mandić, učiteljica

MOJE LITO (DOL-OTOK HVAR)

Kad son se diga iša son na For kod none i nonota.

2.7. bila je Gospa od Sela (sv.Marija). Večer pri, mi dica smo krali cviće po kućama i okitili Gospu. Na Don Gospe, navečer, došli su gosti i fameja na večeru. Poslin večere bi je koncert.

26.7. bila je fešta sv. One, u ono selo. Bi son na večeru kod mojega prijatelja koji je bi kod mene na večeru.

21.8. bila je Puhijada. Pri Puhijade su se lovili pusi. Glavni organizator Puhijade je moj borba. A na Puhijadi se predstavi list Tartajun. Bila je velika fešta i svirala je grupa Magazin.

Svaki don son se s kumpanijom kupo. Igrali smo na picigin i skokali s velega mula. S nonotom bi se iša kupat brodom. S tatom i borbom bi iša žanjat levondu. Jo i nono smo išli kupit darva da se imamo š čim grijot ove zime.

Jo i nuona smo čistili apartmane, posli tega bi se iša igrat s pason, maškon i malin rođakom.

Posli večera son iša igrat na balun kod crikvice.

Posli svih tih događaja vroti son se u Split.

Ivan Moškatelo, 6.c

Marin Galić, 2. a

Luka Unković, 6. r

Sofija Misir, 2. b

Pano u podlozi: Galebovi, 4. a

PRVI DAN ŠKOLE - NAMA ČETRDESETI PUT

Svi su bili vrlo uzbuđeni i sve je mirisalo na posebno svečani dan. U školi su se iščekivali vrlo važni gosti. Već ili tek četrdeseti put Škola je dočekala novu generaciju prvaša. Iako je četrdeseti, kao da je prvi put. Jer svaka generacija je jednako važna, posebna i neponovljiva. Svaki put motivira i inspirira učitelje da krenu u svijet novih znanja i novih pustolovina koje im priređuje rad s djecom, dok ih poučavaju i odgajaju za život s ciljem da svako malo dijete dobije svoju priliku postati veliki čovjek, a to ne znači biti slavan, nego marljiv, odgovoran, pošten i vedar.

Kako i najdulji put započinje prvim korakom, tako i prvi dan u školi predstavlja početak jednog putovanja, jedan novi put prepun izazova koje treba svladati, a učitelji i stručni suradnici osjećaju silnu odgovornost, jer tu su da djecu vode i slijede na tom putu i da im osvijetle stazu. Za prvaše počinje put učenja i igre u školi, svladavanje slova i brojki i mnogih drugih znanja i vještina. Na tom putovanju treba im pomoći pronaći put dobrote i prijateljstva, razvijati samopoštovanje i naučiti ih poštovati druge te im omogućiti da vrijedne životne vještine ponesu u život.

Želimo svima sreću na tom putu!

Uredništvo

Prvi b razred slijedi učiteljicu do učionice - prvi put

Prvi a se okuplja na pozornici

Učenici novinarske grupe u posjetu prvašima

40. put škola je otvorila svoja vrata i radosno dočekala svoje nove prvašiće. Polazak u školu je za njih, ali i za njihove roditelje poseban dan.

Djeca su uzbuđena, vesela, znatiželjna. Radosna su jer će puno toga naučiti, steći nove prijatelje. Znatiželjno prelistavaju stranice svojih novih knjiga, upoznaju se s predmetima, otkrivaju nove interese. Uz sve to kroz te male dječje glavice prolazi

3.a pjeva pjesmu Sretna sreća na dočeku prvaša

i puno pitanja. Kako bismo doznali kakvi su njihovi prvi doživljaji škole, posjetili smo ih u razredu i razgovarali s njima.

Postavljali smo im pitanja vezana za polazak u školu pa navodimo neka od njih:

Kako ste se osjećali kad ste ušli u školu, kad ste ugledali svoju učiteljicu, kad su vas pozvali na pozornicu…?

Čega ste se bojali?

Čemu ste se veselili?

Jeste li prije zamišljali školu?

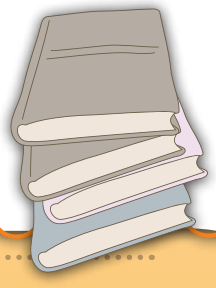

evo kako je bilo

prije 40 godina

1. a razred šk. god. 1971./1972.- prvi prvašići u našoj školi, tada OŠ „Ranko Orlić"

Fotografija tih istih prvašića kao 4. a, u keceljama koje su bili obvezni nositi kao i crne papučice

SJEĆANJE NA PRVI DAN ŠKOLE

Nakon dugog ljeta došao je i taj dan! Stigli su nam novi prvašići. Škola „Blatine–Škrape" otvorila je i ove godine svoja vrata novim prvašićima, novoj generaciji.

Svi su bili veseli i radoznali i mame, i tate, bake, djedovi, braća i sestre i naravno naši mali prvašići. A tek njihove učiteljice. Bio je to jako važan dan za sve nas… a počeo je veselim dječjim pjesmama i igrokazom o prijateljstvu. Gledajući sretnu djecu naše škole, mnogi su se u mislima vratili u svoj prvi A , B ili C razred.

I ja se sjećam. Bilo je to 5. 9. 2005. godine. Bila sam jako vesela i radoznala. Nisam znala što me očekuje u školi… bila sam puna pitanja i zamišljanja. Kako će izgledati moj prvi dan? Hoću li se snaći? Hoću li upoznati nove prijatelje? Hoće li učiteljica biti stroga ili pak blaga? Mlada ili stara? Mnoga pitanja su me mučila.

Probudila sam se toga posebnog jutra i pažljivo uredila za prvi dan škole. Jako sam se bojala. Ušla sam u veliku prostoriju punu boja i djece. Svi su bili nasmijani i jako su se veselili, svi osim mene.

Sjela sam i počela gledati predstavu koju su nam priredili učenici moje nove škole. Nakon vesele priredbe pomislila sam da škola ne će biti loša i da bih u njoj mogla naći puno prijatelja, zabavnih situacija i naravno puno naučiti. Otišla sam s osmjehom na licu i jedva dočekala sutrašnji dan.

Bruna Maslov, 7. b

Evo nekih odgovora:

Bilo je lijepo. Srce mi je jako lupalo. (Klara, 1. a)

Bila sam sretna i uzbuđena. Zamišljala sam da je u školi dobro. Najviše mi se svidio glazbeni. (Maja, 1. b)

Zamišljala sam da će škola biti dosadna, a sada kad sam u školi jako mi se sviđa (Paula, 1. b)

Bojala sam se, ali više se ne bojim. Prvu su me pozvali na pozornicu. Svima sam pričala kako je bilo prvi dan u školi. (Elena, 1. a)

Bilo je dobro prvi dan. Učenje mi je super. (Daria, 1. a)

Bilo mi je drago kad su me pozvali na pozornicu. Učiteljica je jako vesela i zna se šaliti. Imam nove prijatelje. (Vanesa, 1. b)

Nisam znala koja je naša učiteljica i bila sam uzbuđena. Mislila sam da će biti više igre. (Lucija, 1. a)

Odmah prvi dan sam upoznao nove prijatelje i kući smo pričali o školi. Škola mi je draža od vrtića. Mislio sam da će u školi biti teže. (Mauro, 1. b)

Mislila sam da će biti teško, ali sad kad sam došla shvatila sam da je u školi lijepo. (Maša, 1. b)

Škola je dobra i velika. (Luka L., 1. a)

Lijepo sam se osjećala prvi dan u školi. Učiteljica je dobra. Sretna sam što ću upoznati nove prijatelje. (Mia, 1. b)

Prvi dan smo samo pričali. Mislila sam da će biti samo učenje. (Nikolina, 1. a)

Bilo mi je dobro prvi dan. Bila sam uzbuđena i o školi pričala mami, tati, baki… (Mari, 1. a)

Sviđa mi se što je učiteljica dobra i što tu učim i igram se, imam prijatelje. (Karlo, 1. b)

Pripremili:
Petra Medak i Toni Pranjić, 6. c
Barbara Šundov i Bruna Maslov, 7. b

U STAROM MLINU

U utorak, 18.10. 2011. u 9.00 sati, u pratnji svojih učiteljica, učenici su se autobusom uputili prema Žrnovnici. Ubrzo su stigli na imanje obitelji Aljinović. Dočekali su ih domaćini – Marko i Ivana.

Kad su djeca stigla u tu zelenu oazu, rastrčala su se prostranim livadama i tražila najljepši kutak za sebe.

Nakon igre, slijedio je ozbiljan posao. Sudjelovali su u radionici Od zrna do kruha.

Najprije su s domaćinima razgledali Stari mlin. Mlinar Marko pričao im je o povijesti mjesta i toga mlina. Vidjeli su i brojne predmete koje su ljudi koristili u prošlosti. Promatrali su žrvanj kako se okreće i poput čarobnjaka pretvara pšenicu i raž u brašno. Zatim su djeca mijesila tijesto, oblikovala kruščiće, ložila vatru u krušnoj peći i pomagala pri stavljanju kruha u peć.

Dok su se kruščići pekli, djeca su uživala u igrama i

druženju. Kad su kruščići konačno bili pečeni, tople i mirisne ponijeli su u školu gdje su ih kušali, pojeli i podijelili s drugima.

Nastava u prirodi uz šum rijeke, cvrkut ptica, kukurikanje pijetla, mijaukanje mačke, buku mlina, ciku, vrisku i dječji smijeh je bila zanimljivija, lakša, jednostavnija.

Ivanka Mandić, učiteljica

DANI ZAHVALNOSTI ZA PLODOVE ZEMLJE

Koka i zrno

Prošle smo školske godine Dane kruha i zahvalnosti za plodove zemlje obilježili prigodnim programom, izložbom i blagoslovom kruha koji su učenici zajedno blagovali.

Udružili su se nastavnici, djeca i knjižničarka pa se knjižnica na neko vrijeme pretvorila u radionicu u kojoj se vježbalo za nastup, osmišljavalo scenografiju, kostime i koreografiju... Tako su se u zajedničku točku priredbe povezali mlađi i malo stariji učenici te prikazali riječju, pokretom i pjesmom kako od zrna nastaje kruh.

Našla se tu i jedna koka koja je poštedjela jedno malo zrno te mlin koji je zaklokotao u pjesmi učenika drugog razreda koje je pripremala nastavnica Ivanka Mandić.

Zatim su učenice trećega razreda recitirale Zahvalnicu Zemlji naučenu na satu vjeronauka s vjeroučiteljicom Sanjom Vučković, a sve je bilo okrunjeno pjesmom Kruh na stolu koju je u pratnji nastavnice glazbenog odgoja Slavenke Simonelli pjevao naš školski zbor.

Svečanost je uveličao svećenik don Mihael Jelavić koji je, nakon molitve i prigodnog obraćanja djeci, roditeljima i učiteljima, blagoslovio kruh i peciva koje su djeca donijela toga dana i izložila u košaricama. Svaki je razred na kraju uzeo svoju košaricu i odnio u učionicu gdje se blagovalo.

Uredništvo

Kruh

O kruhu je ispričano tisuću priča
al mamina mi se ipak
najviše sviđa

Kako kruh je prehranio svijet
čarolijom mirisa učinio
da život je lijep

Pekarove ruke neumorno mijese
da u oblicima raznim
jutro donese
na stolove kriške kruha
da ne budemo gladni
ni danas ni sutra

Josipa Matanović, 6. a

ISTRAŽIVAČKA RADIONICA U 3.C

2011./2012.

Birajući izvannastavnu aktivnost kojom će se 3. c posvetiti u 2011./2012. godini, odlučila sam se za zanimljivosti iz prirode. Cilj je bio uvesti učenike u svijet istraživanja i upoznavanja ljekovitog bilja. Između ostalog istraživali smo o gospinoj travi – proučavali njezina svojstva, posebice ljekovito djelovanje, a onda se okušali u pravljenju kantarionova ulja.

Gospina trava (kantarion) ubrana je na početku cvatnje u svibnju u Otoku kraj Sinja. Ova se biljka bere do rujna. Cvjetove se ostavi da se malo posuše. U razredu smo odvajali cvjetove i stavljali ih u velike staklenke, a zatim ih do vrha prelili maslinovim uljem. Dva mjeseca su staklenke s cvjetovima i uljem morale odstajati.

Cijeđenje kantarionova ulja

Kada je došlo vrijeme za cijeđenje i pakiranje pripravka, nabavili smo male staklene bočice, procijedili smo ulje kroz cjedilo i gazu u čistu staklenku. Izradili smo oznake (etikete) za bočice da ne bude zabune, jer sve pripravke uvijek treba točno označiti.

Pakiranje gotovog pripravka

Kroz projekt smo otkrili važne karakteristike ove biljke, a posebno njezina ljekovita svojstva. Može se konzumirati kao čaj ili koristiti za izradu drugih pripravaka. Ljekoviti sastojci gospine trave od davnina su se upotrebljavali, prirodna je pomoć protiv depresije i nesanice, lijek je za rane i upale, te pomaže u regulaciji neredovitih mjesečnica. Ulje služi za masažu u slučaju bolova u leđima ili reumatizma.

Učeći na ovaj način i primjenjujući znanja, spojili smo rad i zabavu. Učenici su doista uživali u ovoj radionici i stekli znanja koja mogu primijeniti u svakodnevnom životu.

Linda Vrdoljak, učiteljica

Rezultati naše radionice - proizvodi s gospinom travom

RADIMO I DRUŽIMO SE

Lovre Lovrić, učenik sedmog razreda, ove je godine uz potporu svoje razrednice Marijane Petričević pokrenuo Radionicu izrade origamija.

Na prvu je radionicu pozvao učenike 7. a razreda pa su sudjelovali: Nikola Rajčević, Dominik Pavić, Frane Letica, Marin Mogić, Anđela Racetin, Maria Radman Livaja, Lara Mijačević, Nina Drobac i Ivana Mimica.

Dao nam je ideju da izrađujemo origamije i tako se zabavimo kad nam je dosadno. Dogovoreno je da se radionica održava povremeno petkom 5. školski sat. Lovre je pokušavao biti što smireniji i što jasniji jer ovaj put se učenik našao u ulozi učitelja. Budući da ovaj sat nije bio kao drugi, „nastava" je bila zabavna i zanimljiva. Potrudio se i donio sav potreban materijal koji je kupio i dao nam je dobre primjerke svojih radova u koje je uložio puno truda. Uputio nas je da sami, uz pomoć web stranica namijenjenih izradi origamija, otkrivamo i izrađujemo oblike koji nam se sviđaju. Uz to vam preporučujemo čitanje knjige Sadako hoće živjeti.

Marin Mogić, 7. a

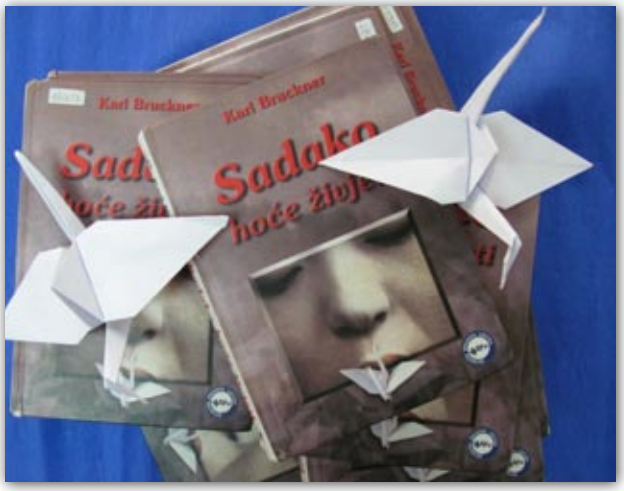

Međunarodni tjedan djeteta

Ove godine od 1. do 7. listopada, obilježen je Međunarodni tjedan djeteta. U našoj školi defektologinja je s učenicima obilježila ovaj događaj prigodnom radionicom na kojoj su se podsjetili na UN-ovu Konvenciju o pravima djeteta te su izradili pano u čijem središtu je dijete okruženo pojmovima koji su pretpostavka njegovog zdravog rasta i razvoja.

Marijana Petričević, defektologinja

„JEDAN UČENIK, JEDAN PROIZVOD"

U našoj se školi u prosincu 2011. održala humanitarna akcija pod nazivom „Jedan učenik jedan proizvod" u sklopu udruge „Most". Ova je Udruga nevladina organizacija kojoj je glavni cilj poticanje na volontiranje, pružanje pomoći potrebitima te podizanje kvalitete ljudskog života poštivanjem osnovnih ljudskih prava i potreba.

Akcija „Jedan učenik jedan proizvod" održava se već 10 godina, a osmišljena je da bi uključila mlade u pružanje pomoći i suosjećanje s onima u njihovoj okolini kojima je najpotrebnije.

Ova akcija uči mlade o temeljnim životnim vrijednostima te o ljepoti pomaganja.

I učenici naše škole u velikom su se broju odazvali pozivu doniranjem hrane, higijenskih potrepština te školskog pribora. Pri dolasku u školu, učenici su ostavljali svoje donacije na velikom stolu u atriju, a zatim smo ih razvrstavali u kutije i spremali za slanje. Među donacijama se našlo mnogo brašna, ulja, soli, riže, sapuna i drugih osnovnih potrepština, ali i čokolade, raznih slatkiša, igračaka i odjeće. Te su proizvode marljivi volonteri udruge „Most" odnijeli potrebnima i ti su proizvodi zasigurno izmamili osmijeh na lica onih koji su darivani, ali i onih koji su darivali. Svatko tko je na bilo koji način sudjelovao u akciji, osjetio je posebnu radost i sreću koja se pojavljuje samo pri darivanju, suosjećanju i pomaganju.

Zahvaljujemo svim učenicima koji su sudjelovali u akciji svojim prilozima te stručnom osoblju škole i dobrovoljcima koji su pomagali sortirati i u kutije spremati proizvode. Nadamo se da je ova akcija ukazala učenicima na vrijednost pomaganja i da će se i ubuduće odazvati humanitarnim akcijama.

Nina Drobac i Ivana Mimica, 7. a

„OVDI JE SIDIJA..."

Većina nas se barem jednom u životu našla u situaciji pospremanja ormara, tavana, podruma i sl. Pri tom se susretnemo s nekim starim predmetima, isluženim, vjerojatno i oštećenim. Možda je to komad odjeće, igračka, kutijica u kojoj je mama držala nakit, komad bakinog namještaja ili neka keramička figurica. Svejedno, najčešće se odlučimo baciti ih. I onda, baš u trenutku kada ga odlučimo odložiti u kartonsku kutiju u kojoj je kupljena televizija i na kojoj piše „za baciti" ili „staro", sine nam ideja da bismo od stare majice mogli iskrojiti „djevojčicu" za svoju novu majicu, kutijica bi se dala prelakirati ili obložiti salvetnom tehnikom i pokloniti mami za rođendan, bakin stari kantunal bi se mogao izbrusiti, prebojati i možda bi se baš uklopio s namještajem u mojoj sobi… uostalom pa zar tako ne rade onaj neki „chic."

Oslikavanje sjedalica

Upravo tako smo pospremajući po školi odvojili namještaj za kako mi to kažemo, „rashod". U toj hrpi starog namještaja našle su se i male stolice. I baš kada ih je trebalo zauvijek iznijeti iz škole, naš se učitelj likovnog dosjetio da bi ih bilo zgodno „redizajnirati". Lijepo se ta ideja poklopila s ovogodišnjom proslavom četrdeset godina Škole. Tako će stolice postati „Stolice" pa će dobiti svoje mjesto na izložbi za proslavu, a još k tomu ako se neki gosti, bivši učenici naše škole, neki Ante, Marija, Petar, Iva, Dražen ili možda

Likovna grupa

Mladen, sjete da su baš na tim stolicama sjedili kao pučkoškolci, samo što na njima nije bilo cvjetića, bubamare, žirafe ili kockica, i to dizajnerskih molim lijepo, ovaj će projekt ispuniti svoju svrhu. Pod budnim okom učitelja likovnjaka uslijedili su radovi: brušenje, bojanje željeznog dijela pa bojanje drvenog dijela pa tek zatim oslikavanje.

Konačno u travnju, „Stolice" su podvrgnute završnom šminkanju kako bi u punom sjaju sudjelovale na izložbi za proslavu 40 godina Škole.

Marijana Petričević

Naša školska zadruga

Ove školske godine (2011./12.) učenici šestih razreda udružili su se u zadrugu „Cvrčak“ . Njihova voditeljica, profesorica biologije Mirela Blažanin-Martić, sa svojim vrlo dobrim idejama „povela“ je učenike na put stjecanja praktičnog znanja iz biologije i otkrivanja brojnih zanimljivosti.

Izrađivali smo božićne ukrase i delikatese … Svoje proizvode smo izložili na štandu i tako za vrijeme božićne priredbe pokazali svoj rad…

Drugi projekt bila je izrada mirisnih soli. Postupak je jednostavan, a produkti atraktivni. Najprije smo zagrijavali sol (sušili je), zatim je bojali dodavanjem prirodnih boja, a na kraju smo dodali eterična ulja za miris. Najzanimljiviji je bio završni dio u kojem smo sol pakirali svatko na svoj način (organdij, teglice, sušeni agrumi, sušene latice ruže…)

Bili smo pomalo tužni kada smo od nastavnice saznali da primjerke nećemo moći prodavati na Dan škole,već samo održati izložbu. Zadruga „Cvrčak“ ima još sjajnih ideja koji želimo ostvariti. Nadamo se da će u tome i uspjeti.

Ivana Muslim, 6. b

MALI LIKOVNJACI I BOŽIĆNI UKRASI

Mi, učenici 3. b razreda, ove smo godine na Likovnoj grupi izrađivali ukrase za božićno drvce.

Ukrase smo radili od brašna, vode i papira koji smo lijepili na napuhane balone. Kad su se kuglice osušile, obojili smo ih raznim bojama i njima okitili božićno drvce.

Izrada nakita i kićenje bora je uvijek veoma zanimljivo i zabavno, a u nekim situacijama smo se i dobro nasmijali. Bili smo sretni i zadovoljni što smo svojim radom doprinijeli uređenju školskog atrija.

Kad smo se vratili sa zimskih praznika, skinuli smo kuglice s drvca. Bilo nam je žao što su blagdani tako kratko trajali.

Magdalena Muše, 3. b

PRIPREMA TRAJNIH PREPARATA RIBA

Tijekom školske godine učenici Osnovne škole „Blatine-Škrape“ svakog su utorka pohađali dodatnu nastavu Biologije i na tom su satu pripremali trajne preparate riba.

U ovoj aktivnosti su sudjelovali: Ivana Bobanac, Stela Klobas, Antonia Radovani, Mihaela Jerković, Valentina Prološčić, Jure Luetić, Lovre Mimica, Marin Kasum, Petar Šimundža, Luka Talijan, Viktor Vegan, Roko Dumanić.

Korak 1. Fiksiranje u 10% otopini formalina (7 dana)

Korak 2. Čuvanje u 96% otopini alkohola

Za sprječavanje hlapljenja alkohola, začepili smo otvore voskom, naravno uz budni nadzor i pomoć nastavnice Mirele Blažanin-Martić. Sad znamo pripremiti trajne preparate riba.

Ivana Bobanac i Jure Luetić, 8. b

BERBA MASLINA

24.10. 2011. učenici koji pohađaju dodatnu nastavu biologije, a spremaju se postati i „zadrugari", s nastavnicom biologije Mirelom Blažanin-Martić, obrali su masline u školskom vrtu. Sudjelovali su učenici osmih razreda: Ivana Bobanac, Tea Božić, Marko Čerina, Robert Dalić, Jure Luetić, Luka Talijan i Ivan Tojčić. Mnogi su sudjelovali u branju maslina po prvi put.

Vrijeme je bilo sunčano pa je bilo ugodno protegnuti se na suncu i pritom napraviti nešto korisno. Cilj je bio obrati sve školske masline. Prvo su obrali stabla na ulazu u školu, a zatim i ona na južnoj strani škole. Zabavili su se, pjevali i naučili ponešto o maslinama i maslinarstvu.

Urod je nažalost bio ispod očekivanog, a postojeće masline će biti upotrijebljene za izradu maslinovog ulja. Ubralo se oko 20 kilograma maslina. Od toga se može proizvesti do 10 litara ulja, koje će školska zadruga upotrijebiti za svoje projekte.

Tea Božić, 8. c
Ivana Bobanac, 8. b

U ŠKOLSKOM VRTU

2. a razred naše škole započeo je s uređenjem dijela školskog vrta poslije snijega u Splitu. Promrzle biljke smo zamijenili vjesnicima proljeća – jaglacima ili primulama. Sada se naš vrt šareni lijepim cvjetovima.

U očekivanju još toplijeg vremena čeka nas obrezivanje naših trajnica. Nadamo se da će u naš mali vrt tada doći i životinjice koje su prespavale zimski san (jež i kornjača).

Mali biolozi, 2. a

MALA LITERARNA RADIONICA

Učenici 5. a razreda na satu Hrvatskoga jezika kroz liriku su obilježili **GODINU ŠUMA.**

Na papiru su dobili ispisane motive iz pjesme *Češljugari* pjesnika Nikole Milićevića. Zadatak im je bio napisati pjesmu, u čemu su se pokazali vrsnim pjesnicima. Rezultat su bile vrlo lijepe pjesme, a nagrada im je bila pročitati „pravu" pjesmu *Češljugari*, da bi vidjeli kako je pjesnik s tim istim motivima zapravo napisao pjesmu. Neki su bili na tragu istoimene pjesme dok su drugi sve nas iznenadili svojom kreativnošću izrazivši se i likovno. Slike vam sve govore!

Marija Jakasović

Pano na temu češljugara (grdelina)

Petaši su pisali pjesmu

Šestaši su otkrivali moć prirode i u lektiri

HAIKU

Sjedim i šutim,
Gledam biljke i stabla,
Čujem tišinu.

Šetam u šumi,
Vjeverice skakuću
Nose žireve.

Šuma miriše,
Pada jutarnja rosa,
Sve je zeleno.

Sjedim na klupi,
Valovi se svađaju,
Ptice cvrkuću.

Zrinka Štambuk, 6. a

KOJE JE TO STABLO?

Njegove krošnje dotiču nebo.
Zimi se brine gdje će nać ´ odijelo.
Plodovi slasni u drvenoj kućici.
U nju se jedino kamenom može ući.
Čvrsto je kao čelik.
Na njemu ne živi nitko velik.
(ORAH)

Fedra Domljanović, 6. b

ZNAŠ LI KOJE JE TO STABLO?

Stojim pokraj rijeke i gledam prekrasnu djevojku. Kad sam joj se približila, primijetila sam da je jako tužna.
Ali zbog čega?
Rastužila sam se kad sam vidjela tako predivnu, vitku djevojku duge zelenožute kose. Spuštene joj ruke dotiču pod. Sjela sam kraj nje i promatrala kako joj vjetar nježno miluje kosu dok ona tužnim očima gleda rijeku i nebo koje plače i suosjeća s njom. (VRBA)

Matea Ujdur, 6. a

Petra Vladović, 5. b

Iva Bajić, 2. b

MOJE NAJDRAŽE STABLO

On je visok, širok i snažan. Hrapave je kože, dugih ruku i ima jako puno kose. lako mu u zadnje vrijeme kosa otpada, lijepa je jer je šarena.
On „kamenčiće" baca s glave.
On pruža dom mnogima. (hrast)

Duje Mimica, 6. b

Jure Luetić, 8. c

Vukovar
1991.-2011.

VOLIM TE I UVIJEK ĆU TE VOLJETI.
U SRCU ĆU TE NOSITI.
KOLO SREĆE ĆE SE ZAVRTITI ZA TEBE.
O, GRADE NAMUČENI,
VUKOVARE DRAGI!
A NA DAN SJEĆANJA
RADOST ĆU TI DAROVATI.

Jakov Mimica i Duje Radman-Livaja, 3. a

Obilježili smo 20 godina neovisnosti

2011. obilježavamo nekoliko desetljeća od smrti velikih hrvatskih književnika

„Već osamnaest milijuna godina hodamo na stražnjim nogama, a još smo četveronošci uglavnom svi. I što to znači čitati i pisati kada pišemo već sigurno dulje od pedeset tisuća godina, a svakih se stotinu godina rodi po jedan čovjek koji umije doista čitati i pisati, a njega ne čita nitko.“ Ovaj citat iz Krležinog romana *Povratak Filipa Latinovicza* zaista je lijepo sročena istina, koja se može primijeniti i danas. Zašto nitko ne čita „prave knjige“? Zašto su najvrjedniji pisci zaboravljeni? Tek poneka prašnjava knjiga na polici sjeti nas da su nekada bili tu. Jedan od takvih pisaca svakako je Miroslav Krleža, čiju tridesetu godišnjicu smrti obilježavamo.

MIROSLAV KRLEŽA

Miroslav Krleža rodio se 1893. godine u Zagrebu, a umro krajem 1981. godine. U Zagrebu je završio pučku školu i nižu gimnaziju. Polazio je kadetsku školu u Pečuhu, a zatim poznatu vojnu akademiju Ludoviceum u Budimpešti, koju je bijegom napustio. Između I. i II. svjetskog rata pokretao je i uređivao razne časopise: Plamen, Danas, Književna republika.

Krleža je kao novelist bio vezan za Prvi svjetski rat. Zbirka pripovijedaka Hrvatski bog Mars, koju bih osobito preporučila čitateljima, bez obzira na dob, snažna je slika ratnog bezumlja i tragičnih sudbina ljudi. Osim ratne novelistike značajan je i ciklus Krležinih drama s ratnom tematikom: *Vučjak, U logoru. Ostala najveća djela su mu: Na rubu pameti, Povratak Filipa Latinovicza, Zastave, Leda, U agoniji, Gospoda Glembajevi, Deset krvavih godina*, redom poučna i zanimljiva.

Ako pak Krležu smatrate „teškim“ za čitanje i naklonjeniji ste poeziji, svakako bih preporučila Josipa Pupačića, još jednog pisca koji je zaboravljen i zanemaren u novim generacijama mladih, a čiju godišnjicu smrti također obilježavamo u 2011. godini, ali četrdesetu.

JOSIP PUPAČIĆ

Pjesnik je rođen 19. rujna 1928. u Slimenu pokraj Omiša, a poginuo je 23. svibnja 1971. u zrakoplovnoj nesreći na Krku.

Nakon gimnazije koju je pohađao u Splitu, odlazi na studij književnosti u Zagreb. Od 1959. godine asistent je pri Katedri za stariju hrvatsku književnost Filozofskog fakulteta, a u Lyonu i Londonu je lektor i profesor hrvatskog jezika.

Za života je objavio sljedeće zbirke pjesama: *Kiše pjevaju nad jablanima, Mladići, Cvijet izvan sebe, Oporuka, i Ustoličenje*. Posthumno su mu izašle zbirke: *Moj križ svejedno gori* i *Uspravan hod*. Bio je urednik Krugova i Književnika.

Mračna sudbina koja ga je zadesila u važnim godinama njegovog života, nije stigla preduhitriti njegove veličanstvene pjesme, od kojih neke imamo priliku pročitati u našim čitankama, a neke ćemo čitati u srednjoj školi. U svojim pjesmama očituje iskonsku vezanost uz podrijetlo i zavičaj, ne izostavljajući motiv mora.

MORE

I gledam more gdje se meni penje
I slušam more dobrojutro veli
I ono sluša mene ja mu šapćem
O dobrojutro more kažem tiho
...

Oživimo ove književne velikane čitanjem njihovih djela, barem u godini u kojoj obilježavamo „okrugle” godišnjice njihove smrti!

Pripremila: Dora Istenić, 8. a

Slika u pozadini: Tomislav Leko, 6. b

2011. MEĐUNARODNA GODINA ŠUMA

Svaka se školska godina proteže kroz dvije kalendarske, u pisanju odijeljene kosom crtom, a u životu malo razmaknute božićnim blagdanima.

U ovoj 2011./2012., u prvom dijelu do Božića, odlučili smo obilježiti i obraditi neke značajne teme i obljetnice jer:

- 2011. je proglašena Međunarodnom godinom šuma.
- 2011. se obilježava 100. godina od rođenja Grigora Viteza.
- I u 2011., kao i svake godine, od 15. listopada do 15. studenoga obilježava se Mjesec knjige, a uz to je listopad Mjesec školskih knjižnica.

Kako nam povoda i obljetnica ove godine ne nedostaje,udružile su se učiteljice razredne nastave i hrvatskoga jezika, defektologinja, knjižničarka, pedagoginja i psihologinja te osmislile kako obilježiti i povezati neke od ovih tema i, naravno, neizostavno odgojno djelovati.

U godini šuma i Mjesecu školskih knjižnica učimo kako pronaći knjige na tu temu i čitamo poeziju o šumama – ovaj put biramo Grigora Viteza

Razgibavanje -igra u kojoj djeca od sjemenke postaju stablo. Uživaju u rastu - ali paze da ne ometaju druge

POZDRAVLJAM TE, ZELENA ŠUMO, VELIKA!

Početkom listopada projekt je započeo s petašima koji su se u knjižnici susreli s pjesmama o šumi i izradili pano posvećen šumama. Na panou je Tadijanovićeva pjesma Pozdrav šumi.

Učenicima 4. b knjižničarka je čitala pjesme G. Viteza i D. Cesarića kao poticaj za slikanje šume akvarelom, a radovi su izloženi u atriju škole.

Nastavnik likovnog odgoja izložio je potom likovne radove učenika od 5. do 8. razreda na temu šuma.

S učenicima od 2. do 4. razreda kombinirana je nastava u knjižnici i učionicama. Kako se sve događalo baš u Mjesecu školskih knjižnica i u Mjesecu knjige, u knjižnici su ponovili i dopunili znanja o rasporedu građe, tj. snalaženju na policama knjižnice i pronalaženju tražene knjige. Pronašli smo enciklopedije o šumama, zatim priče u kojima ima šuma pa razgovarali o šumama i važnosti održavanja ravnoteže u prirodi.

Na to se nadovezala priča o međusobnim odnosima djece i ljudi, tj. o važnosti razumnog, pažljivog i odgovornog odnosa prema sebi i drugima. Defektologinja i pedagoginja su s djecom provodile vježbicu – Igramo se šume. Tako su se djeca razgibala, ali i kroz razgovor osvješćivala važnost odnosa prema drugima temeljenog na uvažavanju, komunikaciji i razumijevanju. Ova aktivnost je u skladu s provođenjem preventivnog programa koji uključuje usvajanje vještina za nenasilno rješavanje problema.

U radionicama je sudjelovala psihologica. Djeca su kroz razgovor zaključila da su ljudi, baš kao i stabla, jedinstveni, posebni i različiti – različiti ali ravnopravni. Zaključili smo da svatko zaslužuje sreću i mir, ali i pravo na izražavanje svoga mišljenja, što se također treba naučiti, kao i da se treba promisliti prije nekog postupka. Djecu se opet podsjetilo da smo tu za njih i da će im one odrasle osobe kojima je stalo do dobrobiti djeteta, često znati dati vrijednu uputu kad sami nemaju rješenje za neku životnu situaciju.

Literarni poticaj za likovne radionice bila je poezija G. Viteza (U gostima kod Kume Šume). Svaki razred od 2. do 4. izrađivao je svoj dio šume. Jedni su izradili šareno lišće, drugi od kaširanog papira napravili šumske životinjice i ptice… Puno vrijednih ručica, puno boja i na kraju je zajednički uradak bio postavljen u atriju – prava mala šuma, šuma od kartona i papira, nad kojom su lebdjele šarene ptice.

Druženje tijekom kojeg su se spominjale šume u poeziji i prozi, šume u enciklopedijama i časopisima, šuma internetskih informacija i sl. započelo je u knjižnici suradnjom stručne službe škole s učiteljima. Ovo se druženje pretvorilo, ne samo u poticaj za čitanje i posjete školskoj i gradskoj knjižnici, nego i u zajedničko stvaranje, vježbanje suradničkog odnosa i uvažavanja, razvijanje komunikacijskih vještina i izradu zajedničkog uratka na koji su svi bili ponosni. Na likovnim radionicama koje su slijedile nakon čitanja i igre, djeca su osim kreativnog i zabavnog rada imala priliku vježbati komunikacijske vještine.

U gostima kod kume šume

U atriju je izložena naša Dobra šuma koju krase dječjih ruku djela: lišće, ptice i drugi mali šumski stanovnici, ali i poruke o dobroti i razumijevanju.

U to ime poručujemo svima: **Rastite vedri i dobri kao šuma!**

Pripremila: Edita Perković

Tonči Petrasov Marović

IGRE, RIJEČI, PRIČE

2. a u školskoj knjižnici

S obzirom da se ove godine prisjećamo prošlih vremena, učiteljice razredne nastave odlučile su pokušati spasiti od zaborava vrijednosti i ljepote koje nam daruje vrijeme.

Tako su s djecom istraživale o starim igrama, koje su zajedno isprobali u školskom dvorištu. Kako bi njegovale tradiciju i sačuvale barem dio vrijednosti koje nestaju, odlučile su posvetiti više pažnje čakavštini, tj. upoznavanju i korištenju zavičajnog govora. Učiteljica 3. b razreda, Katica Valerijev, s učenicima je obrađivala čakavske pjesme. Izrađivali su slikovni rječnik zavičajnog govora kao početak projekta koji će se nastaviti i u četvrtom razredu.

Drugaši su u knjižnici upoznali zbirku Tonča Petrasova Marovića „Ča triba govorit". Knjižničarka im je pričala o ovom zanimljivom književniku koji je preminuo 22. travnja 1991. godine, dakle prije 20 godina. Čitali smo tekstove iz njegove zbirke. Nakon slušanja pjesama i priče o Mari Krpašinki te prelistavanja knjiga, učenici 2.a razreda su imali zadatak nacrtati ilustracije odabranih stihova i napisati riječi ili rečenice na zavičajnom govoru. Učenici 2.b razreda ilustrirali su Marovićevu pjesmu „Snig u Splitu".

Pano sa stihovima T. P. Marovića

Već su ranije, u proljeće 2011., s obzirom na dvadesetu obljetnicu smrti Tonča Petrasova Marovića, Mladi knjižničari s knjižničarkom izradili panoe s njegovim stihovima koji su bili izloženi u atriju škole.

Naravno, svaki razgovor o piscima mora završiti nekom preporukom, tj. poticajem za čitanje pa i starije učenike podsjećam da u našem Gradu postoje prekrasne gradske (narodne) knjižnice. Potražite za početak Marovićev roman „Lastavica od tisuću ljeta".

Uredništvo

Likovni rad u pozadini: Lana Lelas, 2. a

Ilustracija pjesme Snig u Splitu, Marina Andrić, 2. b

Iva Jakelić, 2. b

Karla Belak, 2. b

SNIG U SPLITU

A ča triban govorit?
Snig je pokrija Split!
Zima se zavukla u kosti dice i stariji, pa grize li grize. Izašla san vanka sa svojin susidama Petron i Ivanon. Grudale smo se. Radile smo snješka. Snig je bija mek ka žele oli ka meki kušin. A zubato sunce topi li ga topi, al ne more sve otopit.
Bilo mi je lipo ka nikad do sad. Nikad ne ću zaboravit ovi snig!

Josipa Vranješ, 3. a

Posjetio nas je MATKO MARUŠIĆ

Već nam je postalo smiješno spominjati onu vremensku nepogodu koja nas je snašla zime 2012., ali mnogi su tih dana zasigurno pomišljali na Matka Marušića, jer „Snijeg u Splitu“ bio je neizbježna tema, a to je naslov njegove knjige koju četvrtaši čitaju za lektiru.

2. ožujka 2012. književnik Matko Marušić gostovao je u našoj školi. Razgovarao je s djecom o knjigama, čitanju, igrama i bilo je baš zanimljivo. Naravno bilo je i poučno jer Matko Marušić je zapravo i učitelj budući da predaje studentima na Medicinskom fakultetu.

U znak dobrodošlice četvrtaši su naslikali neke prizore iz njegovih priča i njima ukrasili panoe u atriju. Djeca su bila jako radoznala i postavljala mu mnoga pitanja.

O SNIJEGU

Zašto se knjiga zove „Snijeg u Splitu“? Zašto se ne radi o snijegu u cijeloj knjizi?

O snijegu se govori u jednoj priči, doista je pao, i bio upečatljiv, i trajao je samo jedan dan. Taj naslov je prikladan za ovu zbirku priča o djetinjstvu jer sam o snijegu u Splitu, u vrijeme dok sam pisao tu knjigu, razmišljao kao o nečem sličnom djetinjstvu:

Bilo je davno.
Bilo je lijepo.
Trajalo je kratko.
Rado ga se sjećam.
Ne će se ponoviti.

Je li onoga dana bilo puno snijega kao ove godine?

Prije mjesec dana ipak je bilo više snijega, i trajao je duže pa se podosta ljudi „polomilo na snijegu.“

O DJECI i (NE)ZGODAMA

Zašto je bio rat između vas i Toćana?

Nije se radilo o ratu, nego smo se tako igrali. Tada smo se zabavljali na taj način da se nadmećemo. Ali igrali smo se raznih igara: na franje, nogomet, cente, kantice i smišljali svašta...

Zašto je Žućo išao kod „zle babe“?

Pala nam je lopta u vrt i to je bio jedini razlog. A do lopte se i nije dolazilo tako lako kao danas. Imati loptu bila je „važna stvar“.

Je li Vjeko i danas pun ideja kao prije?

Jest. Danas je Vjeko arhitekt. I dalje je pun ideja kao u djetinjstvu. Dogovarali smo se da i on dođe danas u školu, ali se razbolio pa nije mogao.

Kako je bilo ispod kamiona?

Bilo je grozno, grozno. Vjeko je znao šaljivo opisivati ovu zgodu kad je već sve dobro završilo. Kaže da me je speštalo pa da me on zamota ka tapet i odnija ispod ruke. Ali ovo je zapravo vrlo ozbiljno i opasno iskustvo. Nikad ne smijete raditi slične opasne stvari.

Koja vam je najdraža igra iz djetinjstva?

Cente –tko svojom centom dođe blizu tuđe, dobiva jednu centu. Mi smo često znali igrati pantomime i to nas je jako zabavljalo.

Za Božić sam dobio karet pa me zanima primjećujete li da danas djeca na splitskim ulicama voze karete?

Čini mi se da ne voze toliko kao prije. U moje doba svi su dječaci imali karete. Lijepo je voziti karet. Budite oprezni i uživajte u vožnji!

O PROŠLOSTI I SADAŠNJOSTI

Mislite li da su djeca prije imala više vremena za igru i da su bila sretnija?

Mislim da zabava nije u određenoj igri, nego u srcu čovjeka. Kad se tako osjećamo mogu nas razveseliti jednostavne igre.

Što mislite je li Toć i danas tako zabavno mjesto za život?

Ne. Tamo su još uvijek stare kuće u kojima žive siromašniji ljudi.

Pitanja su pljuštala, a književnik strpljivo odgovarao.

O KNJIGAMA I ČITANJU

Jesu li Vaše priče izmišljene?

Djetinjstvo je zanimljivo doba i u njemu je bilo tema za pričanje priča, iako su neki dijelovi izmišljeni, a s pričama je često tako. One trebaju biti zanimljive, priče bi trebale biti dobre pa ih ponekad valja dopuniti ili „popraviti".

Koliko ste dugo pisali knjigu „Snijeg u Splitu"?

Pisao sam je oko četiri godine. Zapravo sam zapisivao priče koje sam pričao svom sinu Berislavu. On je kao mali dječak volio slušati o tome što smo barba Vjeko i ja radili kad smo bili mali. Poslije sam te priče objedinio u knjizi „Snijeg u Splitu".

Što najradije čitate?

U Biskupovoj palači je u vrijeme moga djetinjstva bila knjižnica. Jednom, dok sam bio dječak, zatražio sam u knjžnici knjigu o brodovima, posebno su me zanimali stari ratni jedrenjaci. Kad mi je knjižničarka otkrila da ima puno knjiga na tu temu, puno sam čitao o tome.

Onda sam shvatio da ih sve bolje razumijem jer sam naučio mnogo pojmova koji se tiču brodova. Tako sam se zaljubio u knjige. S obzirom da danas radim kao učitelj - predajem studentima na Medicinskom fakultetu, nikad nisam prestao čitati knjige.

Jeste li u mlađoj dobi čitali stripove i časopise? Koje?

Od dječjih časopisa najbolje se sjećam Radosti i Modre laste.

Pišete li još i koja Vam je knjiga najdraža?

Moj je posao i život vezan uz čitanje, pisanje, učenje i to je prekrasno. I moja supruga se bavi medicinskom znanošću pa pišemo o temama iz struke. Napisao sam nekoliko knjiga iz kojih studenti uče, dakle stručnih knjiga.

Osim tih „ozbiljnih" knjiga napisao sam četiri knjige od kojih su neke „smiješne", npr. knjiga o medicini „Medicina iznutra" koju sam napisao za svoju suprugu. Ove knjige o životu najčešće pišem za nekoga: Snijeg u Splitu sam napisao svom sinu Berislavu, „Plaču li anđeli?" je knjiga o ratnim stradanjima, a nju sam napisao za Stjepana, mlađeg sina, a zbirku priča „Škola plivanja" za svoju kćer Mariju. Možda ću jednom napisati i knjigu za sebe... Nedavno sam jednu priču napisao za Večernji list.Uglavnom, čitati i pisati je doista zabavno. Moram spomenuti da i moja djeca posjeduju ljubav za učenje, učili su i ostvaruju iznimne rezultate zbog svoga obrazovanja i znanja. Jako sam ponosan na njih. U obitelji su moji najpouzdaniji i najstroži kritičari.

Moji prijatelji i ja pišemo knjigu. Imate li za nas kakve savjete?

Mogli bismo to izreći ovako:

1. Ne bi trebalo žuriti.
2. Trebalo bi napraviti popis poglavlja da ne zalutate – imati dobar plan.
3. Pišite iz duše, a ne nužno onako kako učitelji vole ili traže.
4. Dobro je dopustiti da vam poprave knjige. Ja npr. i sam često popravljam ono što sam napisao, a onda dam i svojoj djeci. Stjepan npr. je strog kritičar, a uz to je pametan pa je dobro čuti njegovo mišljenje.

Nije lako napisati knjigu, prvo zato kad je već pišemo trebala bi biti dobra. Zato je dobro taj posao raditi pomalo.

Koje pisce biste nam preporučili ?

Od dječjih pisaca svakako čitajte Matu Lovraka. Meni je „Družba Pere Kvržice“ jedna od najdražih knjiga za djecu. Zanimljive su i knjige Borisa Prikrila, njih rado čitam. Još dok sam bio dijete, čitanje sam otkrio kao poseban užitak.

Preporučujem vam da čitate ono što vas zanima. Tako ćete shvatiti da je čitanje poseban gušt, s guštom ćete učiti sve više riječi i moći ćete razgovarati o raznim zanimljivim temama, znati ćete lijepo govoriti…

Čitajući o onom što vas zanima možete zavoljeti čitanje, a ljudi bi mogli zavoljeti razgovarati s vama. Jer izuzetno je zadovoljstvo slušati čovjeka koji se jasno, lijepo, tečno i točno služi riječima i pritom kazuje pametne stvari.

Čitanjem postajemo učeni!

O PISCU

Gdje ste živjeli i školovali se?

Kao što u knjizi piše djetinjstvo sam proveo u Splitu, a poslije sam otišao na studij u Zagreb i tamo radio. Sada radim u Splitu, ali smo supruga i ja često na relaciji Split-Zagreb.

Održavate li još kontakte s prijateljima iz djetinjstva koje spominjete u knjizi?

Da. S Vjekom se i danas družim, ponekad sretnem Marinu, Žutoga…

Natali Jerković, 4. a

Luka Tomić, 4. a

Razveselilo nas je što smo se našle u prilici upoznati pravog pisca, koji je iako odrasla osoba, razgovarao s nama ozbiljno, uvažavajući naše mišljenje, i još je bio strpljiv i duhovit.

Nakon što smo dobili niz odgovora na postavljena pitanja, mi smo piscu poklonili sliku koju je naslikala učenica Ina Pešut iz 4. b na kojoj su bili ilustrirani događaji iz njegovih priča. Još smo mu darovali dva broja školskog časopisa „Škafetin“ i priloge uz njih da ga malo više upoznamo s aktivnostima učenika naše škole.

Susret s piscem za nas je veliko i važno iskustvo. Ako budete u prilici prisustvovati takvim događajima, nemojte to propustiti jer mi smo se predivno zabavili i saznali mnoge stvari. Čak štoviše, vjerujemo da će nam koristiti.

Pano s ilustracijama priča

Poigrali smo se “stolnim telefonom”

Zabilježile:
Ivana Dragičević i Fedra Domljanović, 6. b

ŽELJKA HORVAT VUKELJA u našoj školi

Našu je školu u prosincu posjetila poznata književnica za djecu, Željka Horvat – Vukelja. Književnica, profesorica francuskoga jezika, urednica „Modre laste“, suradnica „Smiba“ i da ne nabrajamo dalje, ova draga gošća priredila nam je druženje kakvo se dugo pamti.

U iščekivanju ovoga susreta učenicima od 1. do 4. razreda čitala su se (ili su sami čitali) njezina djela od kojih

Klara Kovačević, 3. a

Lana Paladin, 4. a

su im mnoga poznata: Hrabrica, Slikopriče, priče o Petri, igrokazi…

Neke su priče djeca ilustrirala pa su u atriju ilustracije bile izložene u znak dobrodošlice književnici.

Jakov Mimica, 3. a

Uz ilustracije su bile poruke koje su djeca pisala književnici u stilu slikopriča, a dio radova je uvezan u malu slikovnicu koju smo joj darovali za sjećanje na posjet našoj školi. Bili smo jako ponosni kad je književnica na skupu učitelja koji se uskoro održavao u Splitu spomenula i pokazala naš uradak te učenice trećeg razreda pozvala da na skupu izvedu igrokaz „Reumatični kišobran“.

Kao poticaj za čitanje učenicima četvrtog razreda knjižničarka je čitala ulomke iz romana Putovanje patuljka Zvončića, te smo ih potakli da posjete Gradsku knjižnicu Marka Marulića i doznaju nastavak ove priče ili pronađu još poneku.

PRIČE + MAŠTA + IGRA = PRIČOKAZI

Željka Horvat-Vukelja je pričala djeci priče, ali na poseban način – to naime nije bilo „samo“ pričanje priča, nego je književnica u našem atriju stvorila pravo malo kazalište, i učionicu, i igraonicu, i koncertnu dvoranu u jednom. Posebnost njezinoga pričanja je u tome što djecu vješto animira pa postaju dio priče, rado se uključuju, glume, igraju, uče…

Zanimljivo je bilo npr. otkrivanje imena skladatelja kojega književnica opisuje i o kojemu priča, a zatim bi i odsvirala njegovu skladbu. Tako smo otkrili da zna lijepo svirati. Još neke su igre bile su na tragu glazbe baš kao i naslovi nekih njezinih djela: Leteći glasovir, Pijanistica…

Zgodno je bilo i to što smo se podsjetili da kazalište može stati u običnu torbu i da nam za igru, glumu, priče ponekad ne treba ništa osim mašte, a kad uključimo maštu tad i obične rukavice postaju zaljubljeni putnik, a „hulahopke“ su dovoljne za razne frizure…

Djeca i učitelji veselili su se ovom zanimljivom i zabavnom susretu i sigurno ponešto naučili.

Edita Perković

Paola Mladinić, 3. a

Učenici 3. a razreda pozvani su da na Skupu učitelja 12. siječnja 2012. u Hotelu „Atrium“, u ulici Domovinskog rata, izvedu igrokaz „Reumatični kišobran“.

Pročitajte i pogledajte što su izvođači zabilježili.

NASTUP U ATRIUMU

Bio je četvrtak kada smo nastupali u hotelu „Atrium“ gdje nas je pozvala književnica Željka Horvat - Vukelja. Izveli smo njezin igrokaz „Reumatični kišobran“.
Prije nas nastupali su prvaši. Nakon njih bilo je neko vrlo, vrlo dugačko predavanje.

Za vrijeme predavanja mi smo bili u garderobi i pripremali se.
Kad smo došli na red, bilo me malo strah, ali na kraju je sve dobro prošlo.
Vrlo sam zadovoljna nastupom. Želim da takav bude svaki. Juhuuuu!

Stella Matić, 3. a

Izvođenje igrokaza

Pripreme za nastup

NASTUP NA SKUPU UČITELJA

Nastupali smo na Skupu učitelja u hotelu „Atrium“. Bilo mi je lijepo, ali je na pozornici bilo pomalo tijesno. Prije nastupa igrale smo igru *Petra Pana boli glava*. Bila sam uzbuđena, vesela, sretna i razigrana. David, koji je bio zadužen za puštanje glazbe tijekom priredbe, usred završne pjesme skočio je na pozornicu i počeo pjevati. Svi su pljeskali.
Poslije nastupa jela sam kolače, pila sok i tražila prijateljice koje sam u gužvi načas „zagubila“.

Tara Beroš, 3. a

Valentina Pelja, 3. a

I učenici naše škole izdvojili su svoje slobodno vrijeme i pokazali zanimanje za obilazak muzeja. Toplo su se odjenuli i krenuli na Noć muzeja. Evo što su neki od njih zabilježili.

Lena Stojković, 4. b

NOĆ MUZEJA

U petak, 27. siječnja 2012. godine, održana je Noć muzeja. Svi muzeji u Hrvatskoj bili su otvoreni od 18 sati do 1 sat ujutro. Ulaz je bio besplatan. Da obogatim svoje znanje, krenula sam s mamom put Splita. Te večeri posjetile smo dvije galerije i jedan muzej. Prvo smo otišle u Galeriju Emanuela Vidovića, koja se nalazi pored Srebrnih vrata. Gužva nije bila velika pa smo uživale u umjetnosti. Bilo je vrlo interesantno. Zatim smo krenule u Arheološki muzej. E, tu smo već teže ušle.Vidjele smo razne kamene spomenike ispisane glagoljicom, makete i virtualne prikaze starih crkava i mnogih drugih zgrada. Do Galerije Meštrović došle smo pješice. Zbog velikoga broja ljudi bila je velika gužva i jedva sam uspjela nešto vidjeti. Svi su se okupljali oko raznih kipova.

Bilo kako bilo, lijepo sam se zabavila i sigurno ću ići i sljedeće godine. Pođite i vi!

Fedra Domljanović, 6. b

OBILAZAK MUZEJA U KASNE SATE

Noć muzeja je posebna noć u gradovima. Tada su vrata svih muzeja diljem Hrvatske otvorena. Tu večer, 27. siječnja 2012. godine, imala sam čast posjetiti dva zagrebačka muzeja. Zajedno s roditeljima prvo sam obišla Etnografski muzej. U njemu su izložene različite stvari koje karakteriziraju hrvatske pokrajine, ali i neke narode u svijetu. Tako sam, na primjer, vidjela oružje kojim su se koristili stari Indijanci, drevni japanski nakit i odjeću, narodne nošnje otoka Krka i Novog Vinodolskog, pašku čipku te brojne druge predmete. Nakon toga smo otišli u Muzejsko-memorijalni centar Dražena Petrovića. O toj sportskoj legendi sam mnogo čula. U muzeju su izloženi njegovi trofeji, medalje te neke osobne stvari.

Ispred svakog muzeja su bile velike gužve. Svi su željeli ući i nešto vidjeti.

S nestrpljenjem čekam sljedeću godinu i ponovni obilazak muzeja u kasne večernje sate.

Sara Cetin, 6. a

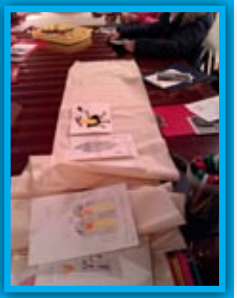

Posjet Muzeju grada Splita

U srijedu, 29. veljače 2012. godine u 9.00 sati, moj razred i ja posjetili smo Muzej grada Splita. Kustosica nam je ispričala da je muzej nastao od raskošne palače plemićke obitelji Papalić. Smjestili smo se u njezinom nekadašnjem podrumu, gdje smo dobili fotografije predmeta izloženih u muzeju. Tako smo započeli malu radionicu nazvanu „Splitski vremeplov".

Za vrijeme obilaska muzeja zadatak nam je bio pronaći predmet s fotografije i napisati kako se zove i koliko je star. Kada smo svi uspješno pronašli zadane predmete, pokušali smo ih nacrtati. Nakon što smo završili, kustosica je na platno posložila i zalijepila sve radove počevši od najstarijeg nacrtanog predmeta. Platno smo zatim odnijeli u naš razred i njime ukrasili razredni pano.

Meni se svidio obilazak muzeja, izloženi predmeti i mala radionica u kojoj sam izradila crtež stare škrinje. Nadam se da ću uskoro ponovno posjetiti ovaj lijepi muzej i još ponešto naučiti o prošlosti svoga grada.

Tereza Dragičević, 3. b

Klara Kovačević, 3. a

Ivan Prodan, 4. b

Slavimo 40 godina rada

Ove je godine naša škola slavila 40. obljetnicu svoga postojanja i rada. Kao i svake godine za Dan škole pripremali smo priredbu. No, ovaj put smo se pripremali malo duže. Ipak škola ne slavi svaki dan 40. rođendan.

Dugo smo slagali plesne točke i govore. Svaki dan smo naporno radili, vježbali, slikali, prikupljali stare fotografije, dogovarali se, izrađivali pozivnice…

Naravno, nije nam bilo lako, ali trud se isplatio. Svečanost je započela državnom himnom, a zatim je naš ravnatelj održao kratki govor.

Voditelji priredbe su bili Ivo Skočić i Andrea Fusek, naši osmaši.

Andrea i Ivo najavljuju izvođače

Igrokaz "Kad budem imao četrdeset"

Mali glumci iz 3. a te šestaši Bruno i Roko odglumili su pomalo šaljiv igrokaz Kad budem imao 40. Trećaši su otpjevali i otplesali pjesmicu Baš me veseli.

Trećaši plešu na vedru dječju pjesmicu Mali Roko

Mia i Stela

Uslijedila je recitacija Kad se voli u školi i ples Mali Roko. Dvije su nam dobro raspoložene drugašice, Mia i Stela, prekrasno recitirale stihove T. P. Marovića Šporki Roko i Ružne riči.

Prvaši su otplesali jednu od najpoznatijih i najveselijih pjesama Kad se male ruke slože , a drugašice su izvele ples Molba gljive muhare. Školski zbor otpjevao je splet poznatih dalmatinskih pjesama te „friško napisanu“ himnu škole.

Učenice 2. b - Molba gljive muhare

U plesu složni - svi prvaši

Naposljetku, posjetili su nas i priredbu uveličali bivši učenici. Mirela Meić i Arijana Čulina pjevale su na francuskom Severininu pjesmu Mili moj. Stivi i Hrepa nastupili su s glazbenom točkom i raspjevali publiku.

Školski zbor

Mirela i Arijana pjevaju

Gosti i bivši učenici - Stivi i Hrepa

S obzirom da su ABBA i naša škola iste godine započeli s radom, pjesmom ove popularne grupe počastili su nas ABBA The Kids.

Na kraju zabavnog programa naši su voditelji u ime Škole poručili svima da više vremena provode u društvu svojih prijatelja riječima: „I neka u slatkoći prijateljstva bude smijeha i radosti. Jer, u svježini sitnica srce nalazi svoje jutro i okrepljuje se.“

Zahvaljujemo svima koji su se odazvali našem pozivu i s nama proslavili 40. rođendan Škole, bilo kao sudionici, bilo kao gosti.

Ivana Dragičević, 6. b
Fotografije: Foto Video Fokus

ABBA The Kids

HIMNA OŠ „Blatine-Škrape“

Naša je škola najbolja na svitu
Nije baš na Rivi, ali je u Splitu.

Blatine-Škrape, Na Križice 2
Tu adresu neka svatko zna.

U toj su školi iz dva kvarta dica
Igralištem lete kao jata tica.

Tu se uči, piva, piše
Za budućnost diše
Čuvajmo školu, čuvajmo đake
Čuvajmo buduće svjetske prvake!

Ponekad je teško, ponekad je lako
Zna bit i zanimljivo da znate kako.

U školi se puno uči, radi,
piva, pleše
To je misto di se sve to teše.

Školski će se dani u srcima skrit(i)
A mi ćemo jednom dobri ljudi bit(i)

Tu se uči, piva, piše
Za budućnost diše
Čuvajmo školu, čuvajmo đake
Čuvajmo buduće svjetske prvake!

Stihovi su odabrani iz brojnih učeničkih radova. Tako ovu himnu škole potpisuju učenici od 4. do 8. razreda šk. god. 2011./2012.

Osim himne škola je dobila logo koji je osmislio nastavnik Duško Aničić. Logo sadrži narančastu boju koja simbolizira, sunce, toplinu, život i modru za more, nebo, putovanja, iskustva, daljine… Čempres koji se uzdiže asocira na poznatu izreku „od kolijevke do groba“, ali podsjeća i na jedra koja su spremna ploviti, odolijevati vjetru i održati ravnotežu kad su valovi na putu. Slika je uokvirena latinskom izrekom DOCENDO DISCIMUS (Poučavajući učimo.) jer i družeći se s djecom i učitelji uče svaki dan.

SPORTSKA NATJECANJA ZA DAN ŠKOLE

Škola svake godine slavi rođendan, ali ove godine slavi jubilarni četrdeseti rođendan! Priredba je ove godine bila raskošnija no inače, došli su brojni gosti, a revijalne utakmice su punile tribine. U natjecanjima su sudjelovali učenici i učitelji. Bilo je puno smijeha i zabave i prepričavalo se danima.

Ivo Skočić, 8. c

Za rođendan Školi poklanjamo stihove i boje

SJEĆANJE NA ŠKOLU

Moja škola 40 godina ima,
Tu su učili mama,tata i dida.
Prepričavaju mi oni stare lektire,
A ja ne slušam, već kroz prozor gledam
I brojim leptire.
Pričaju mi i o nezgodama
I o od muke u glavi, požarima.
Padnu ponekad suze radosnice
Od sjećanja na prijatelje i prijateljice,
Sjećanja na nastavnicu Lolu,
Na našu školu.

Matea Ujdur, 6. a

NAŠA ŠKOLA

Ima jedna škola mala
Puna đaka veseljaka.
Cika,vika i galama to je
Naša bolna strana.

Jurimo,žurimo tamo-amo
Da u školu stignemo rano.
Veselo dođemo na prvi sat
Spremni smo na zvona znak.

Mi smo đaci veseljaci,
Škola nam je drugi dom,
Knjige su nam prijatelji,
Nastavnici k´o roditelji.

Ne ćemo te zaboravit nikad
Ni kad odemo od tebe,
Jer na dragim mjestima,
Ostavljamo dio sebe.

Domagoj Ribičić
i Toni Pranjić, 6. c

RAP ZA MOJU ŠKOLU

Učenici, nastavnici
U školi Blatine
Došlo je moderno doba
Nema više batine.

Novi predmet fizika
Eto novog rizika.
Hrvatski i lektira
Nikad vikendom mira.
Stari predmet matematika,
Još je znanstvena
Fantastika.
Kemija i epruveta
Sad mi je jasna pašteta.
I tako već 40 ljeta
Na Škrapama znanje
Cvijeta.

Bruna Maslov, 7. b

ŠTO JE ŠKOLA?

Škola je prijatelj iz susjedne klupe
Sve uspomene lijepe kad se jednom skupe.
Često ima i suza i rana,
Al` škola nikad nije samo zgrada.

Augustin Vrkić, 8. a

HIMNA ŠKOLE

Naša škola najbolja je stvar,
Blatine-Škrape ime joj znaj!

Dobrih đaka škola je puna,
Još bolje nastavnike zbornica čuva.

Četrdeseti rođendan škola slavi,
Sad to znate ako niste znali.

Naša je škola najbolja u gradu,
U njoj je sve okrenuto radu.

U školi se uči, smije, druži,
Mnoge radosti ona nam pruži.

Čuvajte školu prijatelji moji,
Da još mnogo rođendana ona izbroji.

Naša škola najbolja je stvar,
Blatine-Škrape ime joj znaj!

Lana Paladin, 4. a

Moja si lipa
Moja si draga
Moja si škola
Pripuna đaka.

Luce Stipanović, 4. b

Sjećanja djetinjstava naših
Čuvaju klupe.
Zgrada stoji
Prema nebu izdiže se,
Ponosi, nosi ogrebotine,
Rane i potpise i povijest nosi
Povijest piše.

Nina Drobac, 7. a

Sanja Opačak, 7. a

ŠKOLSKO ZVONO

Drin, drin,
Školsko zvono se čuje
Učenici žure s kata na kat
Da ne zakasne na sat.

Kraj nekih učionica
Ni muha se ne čuje
Ozbiljno se radi,ispituje.
Kraj nekih glasovi bruje
Dječji smijeh se čuje,
Školom odjekuje.

Zvoni zvono,veliki odmor je tu
Netko će pojesti krafnu,
A netko picetu.
Važno je pojesti nešto
Da bi se čitalo vješto.

Drin,drin
Zvono zvoni
Djeca jure,žure,
Tako je bilo prije
Uvijek će tako biti!

Lara Mijačević 7. a

Anđela Racetin, 7. a

HIMNA ŠKOLE

Ti si tu da nas učiš,
Pristojnosti i životu,
Ponekad nas i mučiš,
Al' daješ druženju ljepotu.
Radimo projekte predivne
I crteže zanimljive,
Na natjecanjima briljiramo
Tebe ponosnom činimo.
Neka si ti i dalje tu.
Jer generacije nove stižu,
Mi u nove avanture krećemo,
Al' tebe zaboravit ne ćemo.

Petra Gabrilo, 8. b.

JAKOV ELEZ

- NASTAVNIK FIZIKE I TEHNIČKE KULTURE
- OD 1975. U NAŠOJ ŠKOLI

Što me u radu najviše veseli?

Najviše me veseli osjećaj da svoje znanje prenosim na djecu koja će jednog dana biti uspješni članovi ovog društva.

Najdraže sjećanje iz radnog staža:

Nezaboravne su zabavne večeri koje smo često organizirali u školi.

Omiljena poslovica:

Tko rano rani, spava mu se.

Poručio bih:

Čuvaj zdravlje, a posla će uvijek biti!

MARICA MILARDOVIĆ

- PROFESORICA TJELESNE I ZDRAVSTVENE KULTURE
- 20 GODINA U NAŠOJ ŠKOLI

Što me u radu najviše veseli?

Kad djeca izađu iz dvorane znojna i radosna.

Najdraže sjećanje iz radnog staža mi je…

osvojeno prvo mjesto na Državnom natjecanju u plivanju sa školskom ekipom 2006. godine.

Omiljena poslovica:

U zdravom tijelu, zdrav duh.

Poručila bih:

Neka vam tjelovježba zauzme važno mjesto u životu!

NADA MARČIĆ

- UČITELJICA RAZREDNE NASTAVE
- U NAŠOJ ŠKOLI VEĆ 33 GODINE

Što me u radu najviše veseli?

Druženje s djecom, radi njihove neposrednosti i iskrenosti.

Najdraže sjećanje iz radnog staža:

Rado se sjećam smiješnih situacija. Kad smo jednom na tjelesnom radili vježbe istezanja, jedan je učenik rekao: „Ne ću više brati jabuke jer je moja košara puna!“

Omiljena poslovica:

U radu je spas.

Poručila bih:

Veselite se i smijte se što više!

ZDENKA BULJUBAŠIĆ

- NJEMAČKI JEZIK I HRVATSKI JEZIK (NARAVNO, NASTAVNICA!)
- U NAŠOJ ŠKOLI - KRATKE 33 GODINE

Što vas u radu najviše veseli?

Promatrati kako dijete od 10 godina (marljivo i zainteresirano) izrasta u sedmaša ili osmaša (14 ili 15 godina) zainteresiranog „samo“ za računalo, igrice i sve ono što nije „vezano“ uz školu?!?

Najdraže sjećanje iz radnog staža:

Kada su mi moji osmaši poklonili tako velikog pandu da su ga morala tri učenika nositi. Zauzeo mi je pola dječje sobe.

Omiljena poslovica:

Što možeš danas, ne ostavljaj za sutra.

Poručila bih:

Djeca nisu zločesta, ona su samo nestašna, treba im uvijek pružiti ruku.

DUBRAVKA TOMIĆ – POTREBUJEŠ

- UČITELJICA RAZREDNE NASTAVE
- 28 GODINA U NAŠOJ ŠKOLI

Što me u radu najviše veseli?

Najviše me veseli kad učenike naučim da budu iskreni, pošteni i spremni pomoći jedan drugom. Kad nauče što je pravo prijateljstvo i prihvate da smo svi različiti.

Najdraže sjećanje iz radnog staža:

Svaka generacija učenika nosi neka posebna sjećanja. Teško ih je izdvojiti. To su najčešće smiješne, dječje i simpatične anegdote. Nedavno je učenik nakon razgovora o pročitanoj lektiri izjavio: „Geppetto, popravi moju staru klupu!“

Omiljena poslovica:

Ispeci pa reci!

Poručila bih:

Kad odete iz osnovne škole, bez obzira koliko ste se promijenili i mislite da vas se mi ne sjećamo, javite se svojim učiteljima! To je najbolja i najljepša nagrada za naš rad!

LINDA VRDOLJAK

- UČITELJICA RAZREDNE NASTAVE
- 22 GODINE RADA S DJECOM

Što me u radu najviše veseli?

Kreativnost u svim predmetima, međusobno uvažavanje i razumijevanje, dobra komunikacija ...

Najdraže sjećanje iz radnog staža:

Veselim se kad sretnem bivše učenike, posebno kad kažu da su nekad mislili da sam prezahtjevna, a sada su mi zahvalni na tome jer sam ih naučila kako učiti i kako primijeniti stečena znanja.

Omiljena poslovica:

Ostani dijete!
Ispeci pa reci!
Red, rad, ljubav i disciplina!
Umiri sam sebe!
Ove koristim u radu skoro svaki dan.

Poručila bih:

Za bavljenje poslom učitelja treba voljeti djecu, imati strpljenja i saslušati ih! Tko se ne misli u potpunosti posvetiti ovom poslu, bolje mu je odustati na vrijeme.

TATJANA ALDUK

- NASTAVNICA TEHNIČKE KULTURE, FIZIKE I INFORMATIKE
- U ŠKOLI 40 GODINA

Što me u radu najviše veseli?

U radu s djecom čovjek mora znati da je odgajatelj, isto toliko koliko ih i obrazuje. Veseli me to da sav trud koji se uloži (razgovori i uvjeravanja) nije uzaludan jer uvijek na kraju u razredu (školi) bude više dobro odgojene djece koja stasaju u uzorne, poštene i kvalitetne ljude.

Najdraže sjećanje iz radnog staža:

Davne školske godine 1981./1982. bila sam razrednica 8.b razredu koji je imao 31 učenika i bio je dosta zahtjevan. Njihov rezultat na kraju školske godine bio je:

USPJEH: - 7 odlična
- 6 vrlo dobrih
- 14 dobrih
- 4 dovoljna

VLADANJE: - 18 uzorno
- 11 dobro
- 2 loše

30 godina poslije, u prosincu 2011., ti učenici su se okupili (što se rijetko događa) i pozvali me kao razrednicu. S njima, kao odraslim, obiteljskim i uspješnim ljudima, provela sam ugodnu večer, evocirajući njihove školske dane.

Omiljene poslovice:

Pametni ljudi dopuštaju svojoj djeci da ponekad i pogriješe.
Ne čini drugima ono, što ne bi volio da tebi netko učini.
Prijatelje stvara sreća, a nesreća ih provjerava.
Nije važno gdje ste, već s kim ste.

Poručila bih:

Oboružavajte se kvalitetnim znanjem, to je najbolje oruđe, koje otvara sva vrata. Što manje provodite vrijeme sjedeći uz računala. S prijateljima odlazite u šetnje po svježem zraku, trčite, vozite biciklu ili role. Da čovjek izdrži tegobe života, treba biti snažan, zdrav i obrazovan.

Božićna priredba

Kraj polugodišta je kao i svake godine obilježen božićnom priredbom za koju su se vrijedno pripremali učenici i učitelji naše škole.

Voditelji priredbe, osmaši Ivo i Matea, odmah su na početku podsjetili sve prisutne na važnost mira, radosti i čovječnosti te na činjenicu da dobri ljudi stvaraju dobra vremena.

Pjesme, plesovi i stihovi uveličali su ovu školsku svečanost. Nakon što je ravnatelj pozdravio prisutne, priredba je započela himnom koju je otpjevao školski zbor u pratnji voditeljice Slavenke Simonelli. Zbor i solo izvođači priredbu su uveličali s još nekoliko pjesama posvećenih Božiću i Novoj godini.

Sedmaši su recitacijom *Što je Božić* govorili o radosti, praštanju, blagoslovu i miru.

Šestaši i sedmaši su izveli igrokaz *Plava boja snijega,* posvećen stogodišnjici rođenja Grigora Viteza. Izvedbom su poručili da je „ljubav jača od kralja i od mača".

Pano u pozadini izradio 3. a s učiteljicom Ivankom Mandić

Petra Vladović, 5. b

Likovna grupa, voditelj: Duško Aničić

Učenici 3.a razreda uveselili su prisutne pjesmama *Poseban dan* i *Volim Božić*, a 2.a je za kraj otpjevao pjesmu *Zvončići*.

Priredba je završila pozdravom i božićnom čestitkom koju su ravnatelj i učenici uputili svima.
Završavamo ovaj kratki prikaz božićne priredbe riječima kojima je završio igrokaz:

„Ljubav je jača od kralja i mača.
A vama u ovo božićno vrijeme
i vrijeme kad nova stiže, a stara se briše,
želimo svijet u kojem je ljubavi, mudrosti i dobrote ponajviše!“

Uredništvo

Karla Belak, 2. b

PLAVA BOJA

Nastajanje scenografije u školskoj knjiznici

Izrada i isprobavanje kostima

Pastir govori o svom ljubavnom jadu

Dragi moji!

Nadam se da ste sretni što se sunce pojavilo, s velikim smiješkom na svom žutom licu!

Svake godine, s velikom željom za snijegom u našoj kršovitoj Dalmaciji, djeca se razočaraju, no ove godine to im „nije uspjelo."

Ovoga puta, nije nas zaboravio, raširio je svoje velike ruke i zagrlio nas.

Još u mjesecu studenom 2011. godine, knjižničarka je smišljala kako razveseliti mališane i uspjela je, naravno, uz pomoć svojih vrijednih kolegica.

Plan je bio organizirati priredbu u vrijeme Božića i Nove godine te se prisjetiti starog nam junaka, Grigora Viteza, čija bi se stogodišnja obljetnica rođenja obilježila u našoj školi, za vrijeme božićne priredbe.

Kao povod za veselje i zainteresiranost djece, knjižničarka je svojim suradnicima predložila Vitezov stari igrokaz Plava boja snijega.

Ubrzo su odabrani glumci i scenografi pa smo odlučili krenuti u akciju.

Vježbali smo redovito, odvajali posebno vrijeme za probe i dosta toga naučili.

Trudili smo se svi, i glumci, i školski djelatnici, svatko je pridonio koliko je mogao.

I došao je taj dan, 22.12. … Trebali smo stati na pozornicu i odraditi svoje uloge što smo bolje znali, trebali smo se suočiti sa činjenicom da mi 20-ak minuta vladamo pozornicom.

Srce nam je svima lupalo, govorili smo razne gluposti i bedastoće, samo kako bi si olakšali.

I eto nas, stali smo na pozornicu i poredali se, svatko na svoje mjesto!

Prvaši u prvom planu

Tužna princeza razgovara s ocem

Sretan završetak

SNIJEGA

Plava boja snijega

Snijeg je zalepršao

Da bi ptice cvrkutale i glazba pratila izvedbu pobrinuo se Ivan iz 7. a

Tijekom igrokaza, ništa nije pošlo po zlu, sve je bilo kako je i planirano, a što je najbolje, treme je nestalo…Opustili smo se i zaboravili na stvarnost, našli smo se u svom svijetu, svijetu glume…

Igrokaz pun mašte, smiješnih kostima i „faca“ nasmijao je naše najmilije, što nas je jako obradovalo i dokazalo nam da smo svoj posao obavili baš kako treba!

Nakon napornog dana, djelatnici škole su nas odlučili nagraditi.Bili smo počašćeni, znali smo da sav taj trud nije pao u vodu.

Što je najvažnije od svega, shvatili smo što znači biti mali glumac, međusobno smo podupirali jedni druge, stekli smo nova prijateljstva i našli se u koži naših poznatih…Dobro, ne baš u takvom smislu, ali vjerujem da nam je ovo pružilo još jedno iskustvo za naš život, to je bila velika stvar za nas…

Pohvaljujem svih, i glumce i sve suradnike koji su nam pružili priliku da se okušamo u još jednoj situaciji života i da taj mali isječak iz škole pamtimo zauvijek!

Dragi školarci, nadam se da ste nešto „izvukli“ iz ovog teksta, barem to da bez muke nema ni nauke…Ništa se ne može bez truda i upornosti, zato vam poručujem: „Trudite se i budite uporni i vaš cilj bit će ostvaren!“

Voli vas vaša Sanja!

P.S. Da nije bilo igrokaza Plava boja snijega, naš grad se ne bi zabijelio, u to budite sigurni!

Sanja Opačak, 7. a

Umjesto hladnih pahulja pozornicom su proletjeli prvaši

Djevojčice u športu

Mnogi se učenici i učenice žele okušati u različitim sportovima. Tako su i ove godine učenice naše škole, uz pomoć i potporu nastavnice Marice Milardović, pokušale postići što bolje rezultate na gradskim natjecanjima.

Za neke smo se sportove više pripremile, na primjer za košarku pa smo postigle odličan rezultat - 2. mjesto na natjecanju na nivou grada Splita. Također smo se okušale u rukometu, odbojci i gimnastici. U svim sportovima u kojima smo nastupile pokušale smo postići što bolje rezultate i dati što više od sebe.

Drago nam je što smo se bavile sportovima i sudjelovale na natjecanjima te tako dokazale da smo na tom polju jednako dobre kao i dječaci. Ubrzo će djevojčice viših razreda nastupiti na natjecanju „Marjanska štafeta". Radujemo se i nadamo se dobrim rezultatima. Sportske aktivnosti će nam sigurno ostati u lijepom sjećanju na osnovnu školu...

Dora Istenić i Dora Čović, 8. a

Nogomet u OŠ „Blatine-Škrape"

Svake se godine održava Gradsko natjecanje u nogometu. Duga je tradicija sudjelovanja Osnovne škole „Blatine-Škrape" na ovakvim natjecanjima. Iz godine u godinu sve smo bolji i bolji jer kako se čini, dolaze nam talentirani igrači.

Predvođeni nastavnikom Robertom Jelaskom, ove smo godine bili prvi na Gradskom natjecanju u nogometu. Tijekom natjecanja imali smo uspona i padova, ali smo borbenošću ipak stigli na prvo mjesto. Pobijedili smo ove osnovne škole: Gripe, Pojišan, Žrnovnicu, Pujanke, Visoku te ostali neriješeno s nogometašima iz Osnovne škole Mejaši. Na kraju smo ponosno podigli trofej.

Uslijedilo je Županijsko natjecanje koje se odvijalo u Kaštelima.

Prvu smo utakmicu igrali protiv domaćina i izgubili. Znali smo da sada ne možemo biti prvi, ali to nije razbilo našu borbenost i volju. Nastavili smo borbu za treće mjesto protiv Postirana koje smo nadjačali.

Ovim želimo poručiti mlađima: „Borite se za svoj uspjeh i uspjeh svoje škole!"

Popis igrača:

Ante Prolić, Marin Roglić, Josip Racetin, Jere Živković, Antonio Samac, Ivan Ivišić, Petar Šimundža, Tomislav Žuvela i Ivan Radica.

Patrick Ozretić, 8. a

Ivana i Nina se pripremaju za natjecanje iz povijesti

PONOS NAŠE ŠKOLE...

Ovog hladnog siječnja i snježne veljače, učenici naše škole sudjelovali su na raznim natjecanjima iz: hrvatskog i engleskog jezika, matematike, povijesti i geografije, biologije i kemije.
Najbolji od njih pozvani su na županijska natjecanja. Učenica 7. a razreda, **Nina Drobac**, uz svoju mentoricu, **Vedranu Sočo**, dobila je priliku pokazati svoje izvanredno znanje iz povijesti i na državnoj razini osvojila četvrto mjesto.

Uz našu Ninu, koja će svoje znanje pokazati u Dubrovniku, na državnoj razini, moramo pohvaliti i istaknuti ostale sudionike natjecanja.
Ivana Mimica, učenica 7. a razreda, Ninina kolegica i dobra prijateljica, na Županijskom je natjecanju iz povijesti zauzela šesto mjesto!
Lovre Pavičić, učenik 7. a razreda, uz svoju je mentoricu **Arianu Marović**, na Županijskom natjecanju iz kemije odlučio zauzeti prvo mjesto. Bravo Lovre!
A sad, da napokon prijeđemo na starije učenike, učenike s kojima se družimo zadnju godinu, naše osmaše:
Matea Roglić, učenica 8. a razreda, uz svoju je mentoricu **Gordanu Rajčić**, svojim znanjem iz biologije ostvarila put na Županijsko natjecanje!
Učenik 8. b razreda, **Lovre Mimica**, uz svoju je mentoricu Vedranu Sočo, sebe i svoje znanje iz povijesti odlučio pokazati cijeloj županiji!
Marin Alojz Dragičević, učenik 8. b razreda, pravi povjesničar, svoje je iskustvo podijelio sa županijom, uz svoju mentoricu Vedranu Sočo!

Pravi su mali matematičari iz naše škole: **Lukas Sardelić**, 4. b (mentor: **Petar Šimundža**), **Marko Pavičić**, 4. a (mentorica: **Milica Peko**), **Lea Ćatipović**, 5. a (mentorica: **Željana Tominić**) i **Fedra Domljanović**, 6. b (mentorica: **Mirjana Blažević**).

No nisu svi tako mali, tu imamo još neke matematičare, učenike 8-ih razreda:

Roko Dumanić, 8. b (mentorica: **Mirjana Blažević**) te **Tomislav Žuvela**, 8. c (mentorica: Mirjana Blažević). Uz to što mu ide matematika, Tomislav Žuvela je uz svog mentora, **Jakova Eleza**, pokazao da nije loš ni u fizici, a uz svoju mentoricu Arianu Marović, dokazao je da voli i ''kemijati''.
Zadnja na ovom popisu, no ne i manje vrijedna, **Jelena Čavara,** učenica 8. c razreda uz svoju je mentoricu, **Nenu Medak** pokazala da zna engleski jezik. Bravo Jelena!

Od srca čestitamo učenicima i njihovim mentorima!

Sanja Opačak, 7. a

Karla Leko

„Moja prva knjiga" je državni natječaj za učenike osnovnih škola, pod pokroviteljstvom Ministarstva znanosti, obrazovanja i športa. Natječaj se sastoji u pisanju i ilustriranju vlastite priče, a glavna nagrada je tiskanje najboljih radova.
Učenica naše škole, Karla Leko, prošle je godine sudjelovala na ovom natječaju te osvojila 3. mjesto.
To je bio povod za razgovor s ovom nadarenom učenicom.

Naslovnica Karline slikovnice

Kada si shvatila da voliš pisati?

Moja ljubav prema pisanju izašla je na vidjelo kada sam krenula u školu, dakle u 1. ili 2. razredu. To sam otkrila kroz mnogobrojne sastave koje smo dobivali kao domaći rad.

Kako si saznala za ovaj natječaj?

Moj učitelj od 1. do 4. razreda, Petar Šimundža, predložio mi je taj natječaj kao nešto što bi me moglo zanimati.

Je li ova slikovnica koju si prijavila tvoje prvo samostalno djelo ili si napisala još nešto?

Prije prijavljivanja na natječaj pisala sam kratke priče i jednu od njih sam iskoristila za natječaj.

Jesi li zadovoljna svojim plasmanom?

Naravno, zato što mi je ovo bio prvi natječaj, a i konkurencija je bila velika.

Hoćeš li se i ove godine prijaviti na isti natječaj?

Da, već imam pripremljenu slikovnicu i jako se veselim natječaju. Držite mi fige!

Za one koji ne znaju, Karla već 7 godina ide u Glazbenu školu „Josip Hatze". Šest je godina svirala klavir i time je završila osnovnu glazbenu školu, a sada već godinu dana svira obou. U slobodno vrijeme, kojeg ima zaista malo, obožava čitati, pisati i slikati.

Razgovarala: Andrea Fusek, 8. b

Zbor u kojem Karla pjeva

KOLIKO IMATE SLOBODNOG VREMENA I KAKO GA KORISTITE?

Novinarska grupa je 2011. godine provela anketu među učenicima petog i šestog razreda Osnovne škole „Blatine-Škrape". Anketirano je 115 učenika. Rezultati izgledaju ovako:

1 Koliko vremena dnevno provodiš u igri (ne za računalom)?

2 Koliko vremena provodiš za računalom?

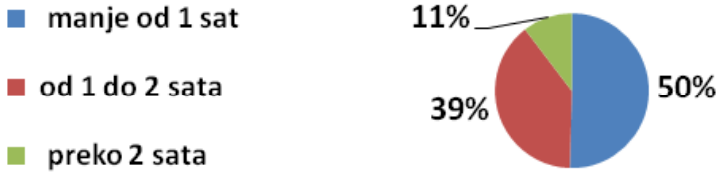

3 Koliko vremena dnevno provodiš u učenju i pisanju domaće zadaće?

4 Koje su tvoje slobodne aktivnosti?

5 Koliko vremena dnevno provodiš gledajući televiziju?

6 Koliko vremena dnevno provodiš čitajući knjige ili časopise?

7 Koliko vremena provodiš pomažući u kućnim poslovima?

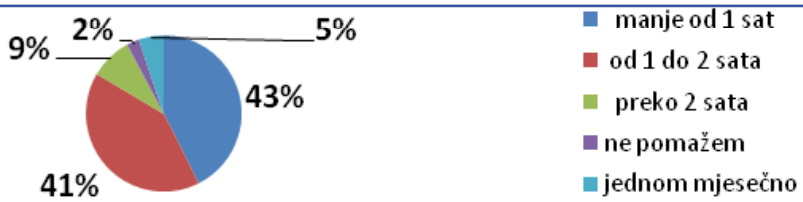

8 Koliko, prema tvom mišljenju, imaš slobodnog vremena?

9 Ako imaš neki pametan prijedlog za korištenje slobodnog vremena, predloži!

Šetnja s roditeljima.
Izlazak i druženje s prijateljima.
Izlazak u prirodu.
Izlazak u kino.
Kreativna radionica.

Anketu analizirala: Petra Medak, 6. c

Kako slobodno vrijeme provode učenici naše škole ?

Anketu o slobodnom vremenu učenika 5. i 6. razreda provela je i obradila učenica Petra Medak. Učenicima je ponuđeno 8 pitanja i prostor za prijedloge o tome kako koristiti slobodno vrijeme te smo dobili zanimljive rezultate.

Po pitanju vrste slobodnih aktivnosti najveći broj učenika bira sport (72%), zatim glazbu (17%), dok ostali biraju neke druge aktivnosti.

Najveći broj učenika (55%) knjige i časopise dnevno čita manje od jednog sata, dok je 11% učenika izjavilo da uopće ne čita.

U igri (ne za računalom) 56% djece provodi od jedan do dva sata a više od dva sata 37% djece.

58% djece za računalom provodi manje od jednog sata slobodnog vremena, 45% do dva sata i 12% više od dva sata.

Učenicima gledanje televizije ne spada u omiljene aktivnosti u slobodno vrijeme, ukupno više od 83% učenika gleda TV manje od dva sata.

U kućanskim poslovima 42% učenika pomaže manje od jednog sata svog slobodnog vremena, 40% učenika od jedan do dva sata, 8% više od dva sata, 6% jednom mjesečno i 3% uopće ne pomaže.

U pisanju zadaće više od polovice (63%) ispitanih učenika provede jedan do dva sata dnevno.

Gotovo dvije trećine učenika procjenjuje kako imaju dovoljno slobodnog vremena.

Učenici su dali svoje prijedloge i želje za korištenje slobodnog vremena: šetnja s roditeljima, izlazak i druženje s prijateljima, izlazak u prirodu, izlazak u kino, kreativna radionica,…..

Kako znati što je za dijete korisno i dobro? Što je djetetu zaista potrebno ?

Pet smjernica za određivanje slobodnih aktivnosti školskog djeteta:

1. uvijek staviti obitelj na prvo mjesto
2. omogućiti djetetu puno slobodne interakcije s prijateljima
3. slobodne aktivnosti planirati u preostalo vrijeme (nakon što zadovoljite prva dva zahtjeva)
4. djeca biraju uz pomoć odraslih
5. imati barem jedan zajednički (obiteljski) obrok dnevno

Je li i koliko je dijete sretno i zdravo vidi se po tome što tijekom dana ne pokazuje često umor, nervozu ili nezainteresiranost, smije se, nema problema s apetitom ni imunitetom, ima vremena za igru i druženje s vršnjacima, prati nastavu s veseljem, pokazuje želju za učenjem i savladavanjem nečeg novog, ne hvali se često uspjehom i ne pokazuje pretjeranu želju za nadmetanjem.

Dijete opterećeno obavezama osjećat će stalni umor, bit će napeto ili depresivno i bezvoljno, žalit će se na glavobolju ili bol u trbuhu, a može i zaostajati u izvršavanju školskih obaveza.

Između tolikih zahtjeva odraslih za najboljim obrazovanjem, bavljenjem sportom, savladavanjem raznih vještina, važno je ne izgubiti osnovni zahtjev djetinjstva - obiteljski život. Dijete treba isto što i odrasli - ljubav, osjećaj pripadnosti, važnosti i vlastite uspješnosti, slobode da izabire neke stvari za sebe, kao i mogućnost zabave i igre.

Primjeren izbor slobodnih aktivnosti za dijete

Ne volim ga zato što je dobar,
već ga volim zato što je moje dijete.
Rabindranath Tagore

Slobodne aktivnosti potiču dječji socijalni razvoj, omogućuju djeci prostor za stjecanje i uvježbavanje novih vještina, a i zabavne su. O izboru aktivnosti u slobodnom vremenu ovisi što će dijete naučiti i koliko će mu to koristiti kao mladoj osobi. Igra je prvo spontano učenje u životu djeteta.

Roditelji se često susreću s brojnim ponudama slobodnih i kraćih aktivnosti, ne znaju koliko toga je zapravo dovoljno i kada se zaustaviti – pitaju se koliko toga je poticajno, a koliko će djetetu predstavljati teret.

Broj slobodnih aktivnosti ovisi o dobi djeteta, njegovim talentima, ali i emocionalnoj, fizičkoj i intelektualnoj zrelosti, uspjehu u školi, željama i obiteljskim prilikama. Dijete ne mora ići na pet slobodnih aktivnosti da bi bilo preopterećeno – nekom djetetu mogu i dvije biti previše dok će nekom drugom djetetu tek njih pet biti dovoljno.

Nesigurna i povučena djeca, kao i ona nižeg samopouzdanja sklonija su procjenjivanju svojih vrijednosti kroz uspjeh u slobodnim aktivnostima. Djecu koja školu uspješno savladavaju i imaju puno slobodnog vremena pa se „ne miču od računala ili televizora“ treba zainteresirati nečim kreativnim, poticajnim i korisnim kako bi svoje slobodno vrijeme provodila što kvalitetnije.

Prema istraživanju povezanosti strategija suočavanja s akademskim stresom i načinom provođenja slobodnog vremena (Brdar, Lončarić) autori su utvrdili 4 kategorije učenika:

1. Prva skupina su učenici koji najviše vremena provode u zabavi, imaju najlošiji školski uspjeh i najniži rezultat na strategiji rješavanja problema.
2. Druga skupina su učenici koji su manje posvećeni svim aktivnostima u slobodnom vremenu, mlađi učenici boljeg školskog uspjeha, najmanje traže socijalnu podršku i najmanje se oslanjanju na strategiju zaboravljanja.
3. Treća skupina su učenici koji slobodno vrijeme provode u čitanju knjiga i odlascima u kazalište, stariji su učenici prosječnog školskog uspjeha, skloni traženju socijalne podrške od roditelja i prijatelja, ne zaboravljaju loše ocjene.
4. Četvrta skupina su učenici koji najviše vremena provode u sportskim aktivnostima, najmlađi su i imaju najbolji školski uspjeh, imaju najbolje strategije suočavanja s akademskim stresom (osim emocionalnih reakcija).

Literatura:

- Ingrid Brdar, Darko Lončarić: *Suočavanje s akademskim stresom i slobodno vrijeme učenika*
- Poliklinika za zaštitu zdravlja djece grada Zagreba
- Agnes Jelačić, Tamara Jerković: Djeca traže vrijeme

Pripremila: Nives Ruščić, psihologinja

Igre naših starijih

Kako su se zabavljali naši djedovi i bake, koje su igre igrali? Kako su provodili dane bez interneta, televizije, bez ikakve tehnologije? Pa evo, nekoliko igara koje su obilježile djetinjstva naših baka i djedova:

Drevna igra prstena jedna je od takvih igara koju su naši stari igrali u hladnim zimskim noćima kada bi radovi u polju utihnuli, žene se zatvorile u kuće i prele vunu, a muškarci uz pjesmu odmjeravali snage u „prstenu". Cilj igre je u što manje pokušaja otkriti ispod koje je kape protivnička ekipa sakrila prsten. Igranje se znalo poprilično odužiti pa su tako najuporniji znali u igri provesti noć i dočekati zoru.

Naši učenici igraju neke pametne igre, evo dokaza

Druga igra koju su igrali naši stariji, posebno majke i bake, bila je **igra piljaka**. Izabralo bi se pet lijepih kamenčića koji su se zvali piljci, zatim bi se izvlačili štapići, duži ili kraći, da bi se znalo tko prvi započinje igru. Igrač bi u zrak bacio jedan piljak i hvatajući njega, najprije hvatao jedan po jedan piljak, a zatim dva po dva, pa tri i jedan, i tako dalje. Lijeva šaka bi se savila u obliku luka, točnije njezin palac i srednji prst, dok bi se prstenjak i kažiprst čvrsto priljubili jedan uz drugoga. Desnom rukom bi se trebalo kamenčić baciti u vis, probaciti jedan kamenčić kroz luk kažiprsta te dočekati padajući kamenčić iz visine. Brzina i spretnost, dakle, prije svega! Za završnicu jedan kamen bi se ugnijezdio kao na prijestolju između kažiprsta i prstenjaka. Nije ni potrebno reći da je pobjednik bio onaj koji je brže odigrao.

Igra kuke izvodila bi se na dernecima, noćnim sijelima ili na crkvenim svetkovinama i to obično u popodnevnim satima. Igra bi se izvodila tako da bi se dva suparnika uhvatila srednjim prstima najjače ruke (ovisno o tome jesu li dešnjaci ili ljevaci). Igra se izvodi u stojećem položaju, a nogom bi zaprli o nogu protivnika. Na znak nekog gledatelja počelo bi potezanje i pobjednik bi bio onaj igrač koji bi protivniku ispravio prst ili mu pomjerio stojnu nogu. Igra se završavala uz bučno navijanje nazočnih.

Ovo su samo neke od igara koje su igrali naši roditelji, bake i djedovi. Bili su radosni igrajući se na poljima, livadama i u parkovima. Provodili su dane zajedno se zabavljajući. Djevojčice su brale cvijeće, radile vjenčiće od tratinčica, igrale **lovice** zajedno s dječacima koji su trčali po prirodi, igrale igre poput kuke i sl. Znali su dobro iskoristiti svaki trenutak i bili su puni mašte. Nisu imali kompjutore niti druga tehnološka čuda, ali čini se da su bili sretniji, ispunjeniji i imali su bogatije, ljepše djetinjstvo i igrali su igre koje će s osmjehom na licu prepričavati sljedećim naraštajima.

Matea Roglić, 8. a

Djeca su se igrala „telefona" s poklopcima i konopcem, u vrijeme kad telefona baš i nije bilo... Adriana Maleš, 4. b

IGRE NAŠIH DJEDOVA I BAKA

PAPAGALO KOJA URA ŽE?

Jedan igrač stoji licem okrenut prema zidu, on je PAPAGALO (PAPIGA).
Na drugom kraju igrališta, iza papagala, stoje svi drugi igrači poredani jedan do drugog. Svaki od njih pita:
- Papagalo, papagalo, koja ura že?
Papagalo odgovara svakom od njih.
Prvom npr. kaže:
- Tri koraka naprijed, drugom kaže:
- Pet koraka naprijed, nekom može reći:
- Dva koraka nazad.
I tako redom.
Pobjednik je onaj koji prvi dođe do Papagala.

Magdalena Muše, 3. b

Dora Samac, 3. b

ZOGA ILI ŠKOLICA

Na tlu se nacrta sedam međusobno povezanih kvadrata i svaki kvadrat se označi brojem od 1 do 7.

Igrač baca kamenčić u prvi kvadrat i odigra cijelu zogu skačući na jednoj nozi, osim kada koristi dva polja, vraća se nazad, uzima kamenčić i tako redom do sedmog polja. Pobjednik je onaj tko prvi dođe do zadnjeg polja.

TRILJA

Igru igraju dva igrača. Svaki igrač ima tri kamenčića koji se po boji ili obliku razlikuju od drugog igrača. Igrači igraju naizmjenično. Cilj igre je osvojiti tri točke koje se protežu vodoravno, okomito ili dijagonalno. Onaj tko prvi posloži TRILJU je pobjednik. Učenici trećih razreda su odigrali turnir u trilji.

Podatke su prikupili učenici 3. b razreda

Uredila:
Katica Valerijev, učiteljica

DOBRO JE ISPUNITI SLOBODNO VRIJEME DOBRIM HOBIJIMA

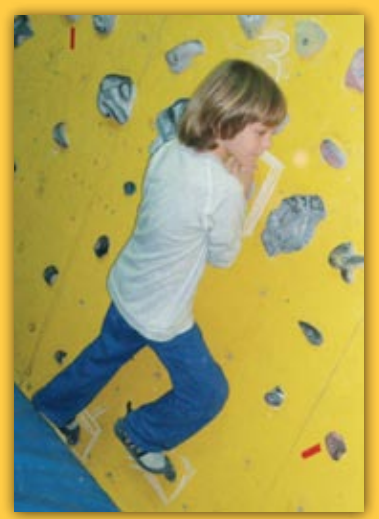

Ante trenira slobodno penjanje

Ja se zovem Ante i učenik sam 3. razreda. Još dok sam bio mali odlučio sam da ću nešto trenirati. U vrtiću sam trenirao tekvando ali mi se nije baš svidio.
U drugom razredu sam počeo trenirati sportsko penjanje u klubu „Marulianus“ koji je dobio ime po starom nazivu za Marjan. Jednog dana želim se penjati u visine na planine, želim uživati u ljepoti prirode, želim biti penjač.
Uz penjanje koje jako volim počeo sam se baviti filatelijom. Postao sam mali filatelist, za one koji ne znaju što to znači da pojasnim malo. Filatelija je znanost koja se bavi skupljanjem i proučavanjem poštanskih markica. Pomoću markica želim upoznati svijet.
I moj djed je bio filatelist, on je imao jako puno poštanskih markica iz cijeloga svijeta, i ja želim ići njegovim stopama. Moj tata kad je bio mali skupljao je značke. Ja ne skupljam značke, ali uživam promatrati njegove zbirke.
Još jedan od mojih hobija je skupljanje starih i stranih kovanica i novčanica. Prijatelji, obitelj i rodbina znaju za moje hobije pa mi uvijek pomažu u tome. Ukoliko oni imaju markice koje im ne trebaju daju ih meni, a pogotovo strani novac koji imaju iz nekih drugih država, a ja sam im jako zahvalan na tome.
Ja imam zanimljive hobije koji me ispunjuju i usrećuju. Preporučujem i drugoj djeci da pametno iskoriste svoje slobodno vrijeme i pronađu nekakav hobi.

Ante Savanović, 3. b

AKO NE ZNAŠ, A TI PITAJ!

Tijekom drugog polugodišta naši vrijedni osmaši pokazali su interes za „lekcijom više“ o teškoćama u razvoju koje mogu susresti kod svojih vršnjaka. Svoja saznanja odlučili su prezentirati i drugim osmašima.

Tijekom svog osnovnoškolskog obrazovanja učenici se susreću s pojmom teškoća u razvoju ili uočavaju kako neki njihovi vršnjaci na teži način svladavaju odgojno obrazovne zahtjeve. Ipak nemaju dovoljno informacija o ovim temama pa je i njihova reakcija, kada se susretnu s osobama s nekom teškoćom, nerijetko pogrešna. Dakle, može se reći da njihovo neznanje uvjetuje i loše reakcije.

U našoj školi nizom aktivnosti potičemo učenike na prihvaćanje različitosti te da biti drugačiji ne znači biti „loš“ već naprotiv, različitost često znači originalnost, posebnost ili izvor novih saznanja za druge. Kako bi naše neznanje bivalo manje, a naše znanje raslo i rezultiralo dobrim reakcijama, vrijedni učenici 8.b razreda radili su s defektologinjom tijekom veljače i ožujka na temama nekih teškoća u razvoju.

Kako bi se što bolje saživili sa zadatkom izrade prezentacija i prenošenja svojih saznanja kolegama iz razreda, na radnim sastancima su se kroz neke aktivnosti prisjetili situacija kada im je bilo teško razumjeti neko gradivo, osjećaja nemoći, panike, bezuspješnosti i sl. Na posljednjem radnom sastanku učenici koji su sudjelovali na projektu upitani su o tome što su naučili za vrijeme trajanja ovih aktivnosti. Neki od njih lijepo su rekli da sada drugačije gledaju osobe s teškoćama koje susretnu. Neka njihova ponašanja više ne pobuđuju smijeh ili strah, više nemaju poriv za ružnim komentarima i sl.

Prema tome, ako se barem kod nekoliko učenika kroz ovu prezentaciju smanjio strah od nepoznatog, čuđenje ili sklonost ruganju, cilj je postignut.

E pa dragi naši osmaši, vi koji ste naučili i vi koji ćete tek naučiti o ovim temama, svojim primjerom tolerancije, prihvaćanja različitosti i empatije prema drugima, pokažite mlađima kako se može bolje samo kad se hoće. Baš kao što dobre odrasle osobe pokazuju vama.

Marijana Petričević, soc. ped.

Drugaši pažljivo slušaju priču

LICEM U LICE S BAJKOM

Pričanje priča od davnina je aktivnost koja druženje čini zanimljivim. Kazalište iz Splita „Licem u lice“ razveselilo je učenike drugog razreda pričom u učionici.

Glumica je ispričala djeci Bajku o ribaru i ribici animirajući likove od kartona i koristeći zanimljivu „mini-scenografiju“ koja je okretanjem dočaravala različite prizore. Njezina suradnica je pričanje popratila i upotpunila glazbom. Tako su djeca mogla uživati u pravoj predstavi iako je sve stalo na jednu školsku klupu.

Mališani su sa zanimanjem i radošću poslušali i pogledali ovu poznatu priču koja svaki put ispočetka podsjeća na prave životne vrijednosti: dobrotu i skromnost, te na jednostavnost ljepote ili ljepotu jednostavnosti, kako već hoćete.

E.P.

Bajka o ribaru i ribici

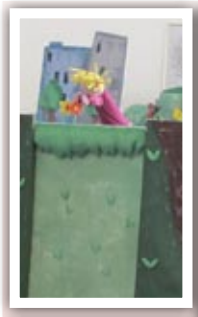

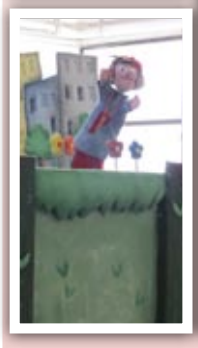

Prizori iz predstave Keko- Eko

IZVJEŠTAJ O GLEDANOJ KAZALIŠNOJ PREDSTAVI

23. ožujka u atriju naše škole odigrana je predstava KEKO-EKO. Predstavu su gledali učenici prvih, drugih, trećih i četvrtih razreda.

Tema predstave bila je zaštita okoliša. O okolišu je najviše brinuo Keko koji je čistač ulica. U uređenju okoliša pomagali su mu dječak i djevojčica, Marina i Ante. Oni su zasadili cvijeće, ali netko je stalno razbacivao smeće i gazio cvijeće. Ante i Marina su otkrili da to radi dječak Pero.

Jednoga dana Pero je išao na pecanje i pored rijeke sretne Keka. On je od Pere tražio da prizna da je on razbacivao smeće i gazio cvijeće. Pero nije htio priznati. Dogovorili su se da će morati kazati istinu ako ne ulovi ribu, a ako je ulovi da ne mora ništa reći. Ribu nije ulovio jer je voda u rijeci bila mutna i zagađena. Priznao je krivnju.

Keko mu je oprostio, ali mu je predložio da postane član njihove udruge KEKO-EKO. Pero je to rado prihvatio.

Glumce smo na kraju nagradili velikim pljeskom i dali smo im obećanje da ćemo voditi brigu o našem okolišu. Predstava je bila veoma zanimljiva i pravi doživljaj za one koji su je gledali.

Dora Jakelić, 4. a

OD KOLIJEVKE DO KOLIJEVKE

Svima nam je jako dobro poznata narodna izreka „Od kolijevke pa do groba najljepše je đačko doba“ i uistinu mnogi će se složiti s tim, no kad tu rečenicu primijenimo na planetu Zemlju stvari se mijenjaju. Tim mladih njemačkih znanstvenika radi na vrlo zanimljivom projektu još zanimljivijeg naziva: „Od kolijevke do kolijevke“. Zasigurno mnogima nije jasno o čemu govorim, no odmah ću malo pojasniti. *Od kolijevke do groba* je rečenica u prenesenom značenju, kada je promatramo znači od rođenja pa do smrti, što opet dokazuje da svaki predmet ima svoj rok trajanja i jednog dana ga više neće biti. To znači da svakog dana na Zemlji nastaju tone otpada!

Međutim, zamisao mladih znanstvenika je posve drukčija. Njihov plan je proizvodnja proizvoda koji se potpuno i vrlo brzo razgrađuju, zatim proizvoda koji se rastavljaju kad više nisu za uporabu, a dijelovi dalje upotrebljavaju. Na primjer, kada uredskoj stolici istekne „rok trajanja“, ona se ne baca nego se rastavlja na dijelove, a od dijelova koji su još uvijek uporabljivi izrađuje se nova stolica ili neki posve drugi predmet za koji su potrebni ovi dijelovi, tj. materijali. Ovaj projekt je samo jedan od stotine primjera mladih, ali i starih ljudi koji žele očuvati planet na kojem žive i na kojem će u budućnosti živjeti njihova djeca.

Trebamo logički i odgovorno razmišljati i misliti na budućnost, istina mi učenici smo još uvijek vrlo mladi, ali svijet ostaje na mladima. Pazimo što činimo da se jednog dana, u budućnosti, ne bismo kajali za svoje postupke. Nemojmo uništiti planet Zemlju i pretvoriti ga u veliko smetlište. Pogrešno je mišljenje pojedinaca kako nije velika greška ako ne razvrstavaju otpad i ne recikliraju, kako uvijek ima netko drugi koji će činiti takve stvari.

Razmišljajmo svi zajedno za dobrobit i sretnu budućnost našega planeta, jer imajmo na umu da će kad mi odemo s ovog svijeta doći nove generacije, među njima vjerojatno i naša djeca i unuci te stvarno ne bi bilo lijepo da govorkaju uokolo: „U što li se pretvorio ovaj planet?“, ili još gore, da tog planeta više ne bude. E da, to bi bilo strašno.

Mia Babić, 1.b

Upravo zbog svih navedenih razloga promijenimo sebe i svoje navike i mislimo na budućnost sada, jer tko će ako ne ćemo mi. Vrlo je bitno dobre odluke nikada ne ostavljati za sutra jer možda baš tog sutra više neće biti krivnjom čovjeka i zato:

OČUVAJMO PLANET ZEMLJU

Petra Savanović, 7. b

DJECA MEĐU ODRASLIMA

Što znači dijete u svijetu odraslih? Zašto nas ne razumiju? Svi kažu da su djeca budućnost. Njihova budućnost. Ali zašto baš naglase riječ „njihova“? Zvuči kao da nas pokušavaju oblikovati, da budemo što sličniji njima, da mislimo i činimo što i oni. Katkad mi se čini da smo samo marionete, nekakve lutke kojima se igraju u svom svijetu. Ne razumiju oni djecu. Često kažu: „Gle, kakva je današnja mladež!“. Govore da je u njihovo doba sve bilo bolje, da se više slušalo roditelje i nije bilo neposluha. Ja mislim da nikada nije bilo tako. Isti su bili i oni, samo što to ne žele priznati ili se bar žele prikazati velikima. Siguran sam da svi oni pate za djetinjstvom, za bezbrižnošću i zabavom, a velik razlog tome je njihova užurbanost i naporni poslovi zbog kojih nemaju vremena ni za što drugo, osim za pametovanje. Pa kada i gdje ću biti dijete, ako ne ovdje i sada?

Josip Stipanović, 8. a

Lana Čondić, 1. b

Ivan Vidović, 1. b

Evo me, moj svijete na raskršću, mome i tvome

Bliži se vrijeme rastanka osmaša, kada se svi zajedno prisjećamo školskih dogodovština. U prvom su nam razredu stariji bili uzor, pitali smo se kad ćemo mi biti tako „veliki“ i „važni“, a sada smo mi u ovoj drugoj ulozi, a netko drugi nas smatra uzorima. Ipak, kada jednog dana prođemo pokraj škole sigurno nitko ne će znati tko smo, ali škola će nas zauvijek pamtiti. U ovoj će školi zauvijek ostati naš duh, naš smijeh i naši glasovi; pamtit će nas svaka klupa, baš kao i mi nju. Možda sada nitko ne voli školu jer nam ona donosi obveze, ali svima će nam nedostajati kad odemo. Nalazimo se na raskršću s bezbroj smjerova, a svaki donosi još veće obveze i svakim smo korakom sve dalje od bezbrižnog djetinjstva. Kad se sjetim nižih razreda, shvatim da to i nije bilo tako davno, nismo razmišljali o tome kako će vrijeme brzo proći. Tuga nam zavlada u srcima kad shvatimo da nam rastanak kuca na vrata. Zbogom dragi prijatelji, zbogom (m)učitelji, zbogom dvorište koje znaš sve moje tajne, ja moram dalje. Najrađe bih koraknula unatrag, ali život ne nudi tu opciju. Jedino što preostaje je da dam do znanja svojim prijateljima da ih ne ću zanemariti ni onda kad se ne budemo viđali svaki dan i kad nas ne bude rastavljao samo zvuk školskog zvona. Još smo mladi, za druženje imamo vremena, ali nešto drugo je pred nama i ne će dugo čekati odgovor. Koju školu upisati? Hoću li biti medicinska sestra? Trgovkinja? Ekonomistica? A što će biti moji prijatelji? Vremena je malo, a mnogi od nas ne znaju odgovoriti na to pitanje. Na ovom životnom raskršću osjećamo se manjima nego smo se osjećali kao prvaši.

Anđela Fapal, 8. a

Znaš onog malog koji ne zna reć „r“, a izgleda kao Steve Urkel?
Ha ha, ne, koji je to?
Eno onaj!
Idemo ga malo prepasti!!
Mali, novce na sunce!
A gdje ćeš sad?
Što sam napravio?
Ovo je bilo lako, ha ha. Koji lik!
Ma što će petaš!
Što ti se dogodilo, jesi li dobro?
Momci iz tvog razreda su me bacili na tlo i uzeli mi novce
A mogao bih joj danas prići i malo popričat, ovo – ono!
Eno, dolazi ti simpa!
Može, pa ćeš mi prepričat šta je bilo!

Ej bok!
Lipo izgledaš!
Ne razgovaram s dečkima poput tebe!
Šta sam napravio?
Misliš da si jak kad tučeš petaša, ti si jedna obična kukavica!
Ne treba mi momak kao ti! Bok!
Samo sam htio da vidi tko je šef!
VELIČINA SE NE DOKAZUJE NASILJEM, NEGO DOBRIM DJELIMA!
SNAGA NIJE U ŠAKAMA, NEGO U SRCU!
MLAĐIMA OD SEBE TREBAMO BITI PRIMJER I UZOR U PONAŠANJU!
VLADO LUETIĆ, 8.A

Ja sam slikarica proljeća

Jedne proljetne i sunčane subote
otišla sam u park pokraj svoje kuće.
Ponijela sam listove papira i pribor za slikanje.
Mislila sam da bih mogla naslikati djecu u igri.
Nije bilo nikoga, pa sam počela slikati:
visibabe bijele, marljive pčele,
potočnice plave i ljubičaste glave.
Nacrtala sam mrava,
bubamara je izgledala baš kao prava,
a mala je ruža na listu imala puža.
Kad je slika bila dovršena,
bila je savršena.
Već je odmicao dan,
pa sam otišla kući da utonem u san.
A sutradan?
Ujutro sam odmah otišla van
ispričati prijateljima svoj san:
bila sam slikarica
i nacrtala cvjetićima lica.
Prvo sam crtala skicu i mačku Micu.
Bila sam prava slikarica proljeću,
dok gledah laste kako dolijeću.

Tereza Dragičević, 3. b

Lana Lelas, 2. a

Klara Kovačević, 3. a

Visibaba

Danas nam je nikla visibaba. Nježna je i malena, znači, dolazi proljeće. Taj mali cvijet je zvonast i savijen. Latice su joj bijele boje, a list zelen i sabljast. Ona je prvi vjesnik proljeća. Zaista je lijepa! Djeco, ne smijete je brati, jer je zaštićena!

Marita Batalić, 2.a

Stiglo je proljeće...

Medvjedić Kruškić brzo je potražio sunčane naočale i otrčao van. Susreo je svoju prijateljicu medvjedicu Jabučicu i s njom razgledavao proljeće.

Proljeće je u to vrijeme kao velika budilica probudilo životinje i kao zviždaljka dozivalo lastavice i sve druge ptice koje su otišle u južne krajeve. Vrućim dahom je odmrzlo snijeg i led. Pozvalo je djecu da iziđu iz kuća i skinu debele kapute.

Leptirići su prosuli šarene boje po livadi, a djeca donijela radost. Medvjedu Kruškiću nikad u životu nije bilo ljepše. Igrao se s Jabučicom i lovio leptire.

Iva Bajić, 2. b

Iva Bajić, 2. b

Dan kada se jednostavno osjećam divno, kada mi se čini da je svijet stvoren po mojoj mjeri

Postoje dani kada smo jednostavno sretni, kada nam srce kliče i sve u nama se veseli, kada nam osmjeh blista na licu i noge poskakuju u ritmu. Postoje dani kada se jednostavno osjećamo divno i kada nam se čini da je svijet stvoren po našoj mjeri. Ovo je priča o jednom takvom danu, o mom blistavom čarobnom danu.

Bila je to subota, sunčana proljetna subota. Dok sam se meškoljila u krevetu, sunce je zauzimalo svoj položaj na prijestolju dana i kroz prozor je obasjavalo moju sobu. Sunčane zrake igrale su se po zidovima i rastjerivale su sjene. Sramežljivo sam otvorila oči i polako ustala, započevši još jedan dan. Nakon doručka sam se obukla i bila sam spremna za šetnju gradom. Prolazeći svojom ulicom, vidjela sam stabla ovjenčana cvijećem, ista ona stabla koja sam prije viđala ogoljena i smrznuta. Vidjela sam meku travu, mek tepih prirode koji se prostirao vrtovima mojih susjeda. Čula sam pjev ptica, šum lišća u krošnjama kojima je prošao razigrani povjetarac. Osjetila sam nježne sunčane dodire na svojoj koži i željno sam ih upijala, poput cvijeta koji se okreće prema suncu željan topline. Osjetila sam i mirise cvijeća, trave, prirode koji su lebdjeli u zraku, nadjačavajući miris koji za sobom ostavljaju automobili. Pješke sam stigla do grada i šetala sam rivom promatrajući more koje se na suncu činilo kristalno. Kupila sam i sladoled- prvi sladoled u godini. Jednostavno sam uživala promatrajući sve to, osluškujući zvuk mora, osjećajući sunce koje me miluje. Kao da sam lebdjela, kao da sam bila više metara iznad tla. I drugi su ljudi uživali, vidjela sam to po izrazima njihovih lica.Ta mi je subotnja šetnja zagrijala srce i izmamila velik, iskren osmjeh na lice. Cijeli sam se dan smijala više nego cijelu hladnu zimu.

Za čovjekovu sreću nije potrebno mnogo. Samo nikad ne smijemo zaboraviti da smo sretni što uopće dišemo, što smo živi i zdravi. Ne smijemo zaboraviti kolike su ljepote oko nas, moramo širom otvoriti oči, uši i srce. Put do sreće popločan je malim stvarima koje već imamo i koje su oko nas, samo ih moramo naučiti prepoznavati.

Nina Drobac, 7. a

NAJLJEPŠA BOJA

Da nema boja svijet bi bio tužan.
Zato i trebamo crvenu boju za
krovove, za voće, za cvijeće.
Trebamo i narančastu,
za mrkvu i naranču, za kišobrane,
trebamo i žutu za sunce,
za banane i kruške.
Treba nam i ružičasta
za haljine i ruže,
i zelenu trebamo
za travu i list mali.
Treba plava boja moru
i nebu beskrajnom,
a ljubičasta ljubičici i suknjici.
Treba bijela boja za snijeg, za
vesele sandale i visibabe male.
Crna treba za konje i tuljane.
Trebamo sve boje.

Adriana Tičina, 3. b

Adriana Tičina, 3. b

Sara Kulić, 5. b

Dora Čović, 8. a

VIŠNJA

MOJE NAJDRAŽE VOĆE
SVI GA HOĆE.
UKUSNO, SLASNO
UOPĆE NIJE MASNO.
CRVENE JE BOJE
NAJDRAŽE BOJE MOJE.
JEDEM GA ČESTO
U MOME TRBUHU ZAUZME
VAŽNO MJESTO.

Matea Lovrić, 5. b

Magdalena Muše, 3. b

POSLOVICE, USPOREDBE, FRAZE...

Krenuo sam iz škole razmišljajući o sastavu kojeg treba napisati. Mozak mi je uskuhao od „pasje“ vrućine na proljetnom suncu. S vrata pitam mamu je li ručak gotov. Gladan sam kao pas. Mama reče: „Za 15 minuti.“

Mama me upita imam li domaći rad. „Nemam,“ spremno slažem, zaboravljajući da su u laži kratke noge. Točno kao sat mama stavi ručak na stol. Ja navalim i dodam soli i tada shvatim da preslano ni mačku nije drago.

Mama pogleda moje knjige i vidi da sam joj slagao. Brz kao strijela pobjegnem u sobu napisati sastav da ne dobijem batine kao vol. Napišem ovaj sastav imajući na umu uzrečicu „bez muke nema nauke“.

Dominik Vladanović, 4. b

Moj djed

Moj djed je mršav i mišićav. Visok je metar devedeset i pet centimetara. Voli igrati košarku, vrlo je dobar, duplo bolji od mene. Obožava zakucavati. Uvijek «baca baze». Ima šezdeset godina. Najdraže jelo mu je špinat i riba.

Pri ruci su mu uvijek vrtlarske čizme. Svaki dan radi u vrtu.

Volim svoga djeda.

Noa Igrec, 3. a

*

Moj djed zove se Ante. Sijed je. Nagluh je, slabo čuje pa se svi u kući moramo derati kako bi on čuo. Dobar je, često i tvrdoglav, ne sluša, pravi se blesav. Ima malo sijede kosice. Jako slabo jede. Navečer sjedi pred televizorom, a nakon pet minuta zaspi.
Moj djed živi u Drnišu. Marljiv je. Svaki dan vozi do sela Trbounja i tamo cijepa drva.
Od dragosti me zove «unuče smrduče» a ja njega «did smrdid». Ponekad me previše «tenta», ali ga jako volim.

Stella Matić, 3. a

*

Moj djed zvao se Ratko.
Umro je sedam dana prije sedamdesetog rođendana.
Bio je dobar, često nervozan, jer se razbolio kad sam imala jednu godinu, a umro kad sam imala devet godina.
Da je živ sigurno bi moju rodicu Karlu, rođaka Lovru i mene vozio barkom. Svaku bi večer imali ribu za večeru, možda i za ručak. Bio je najpoznatiji ribar u Sevidu.
Mama i baka su mi pričale da on ima svog galeba. Kad bi se vraćao s ribolova galeb bi mu doletio na provu broda, djed bi mu dao ribe koju je ulovio.
Bio je najbolji djed na svijetu!

Dora Stojsavljević, 3. a

Sofija Misir, 2. b

BITI MALEN

Ja sam Patuljčić. Imam lijepe čizmice. Ponosim se njima. Svi me vole jer imam lijepu glavu i crveni nosić. Živim u kamenoj kućici s roditeljima, mamom Patuljčicom i tatom Patuljkom. Puno ih volim. Često me puste na igru s prijateljima. Volim igru.
Ljetos sam se kupao, ali ne znam plivati. S rukavicama plivam kao pravi plivač. Kad je zima, nosim topli kaputić. Svi me zovu Čovječuljčić jer je kaputić veći od mene. Obožavam što sam malen. Ubrzo ću poći u školu. Ne ćemo se moći više puno igrati, ali tko zna, možda se sretnemo u školi. Puno pozdrava od Patuljčića.

Kuzma Pecotić, 3. a

Marita Batalić, 2. a

Antonio Cecić, 3. c

Priča šarenog Snjegovića

Jedne zimske noći u naš grad došao je jedan snjegović. Bio je iz zemlje koja se zove Mašta. Imao je mrkvu za nos, imao je metlu, imao je lonac za kapu i dugmiće, ali bio je potpuno šaren.
Zemlja Mašta za neke je prilično daleko. Naš se snjegović već bio umorio pa je odlučio zastati i naći nove prijatelje. Bilo je gluho doba noći i svi su spavali i nitko nije bio šaren. Snjegović je mislio da to i nije neki problem. Osloni se na najbližu jelu i zaspe. Kad se probudio, sunce je bilo visoko. Oko njega bila je gomila snjegovića, čuo je mnoge podrugljive komentare. Prolazilo je vrijeme, a nitko se na njega nije obazirao. Snjegović zaplače, ispusti jednu malu šarenu suzu.
Zemlja Mašta se sažali nad njim, a naljuti na ostale snjegoviće i pošalje malo svoga snijega. Svi su postali šareni.
Molili su šarenog snjegovića za oprost. On im je svima oprostio.
Ljeti bi išli u zemlju Maštu, a zimi došli u naš grad i potpuno pobijelili.
I onda sam se probudila. Točnije, mama me probudila. Počela sam joj govoriti kako me uvijek probudi kada najljepše sanjam i kako ne ću ići u školu, ali zastala sam. Vani je padao snijeg i šareni snjegović je bio okružen svojim prijateljima. Namignuo mi je. I ja sam njemu.

Tereza Dragičević, 3. b

Lara Mratinić, 3.c

SNJEŠKO

Pao je snijeg
na bijeli brijeg.
Napravila djeca snješka.
Na glavi mu lonac plavi,
a mrkva izgleda
kao nos pravi.
Dok ga oko vrata
vuneni šal davi,
snjegović bijeli
brojnu djecu razveseli
pa se s njima smije dok ga
sunce ne ugrije.

Leonarda Gambiroža, 3. b

Deni Mašić, 3.b

ZIMA

Da sam zima
bila bih snježna vila.
Vjetrom bih donosila
snježne pahuljice,
a ledenim dahom sve smrzavala
i pretvarala u kristale.
Šuma bi blistala
u ledenom ogrtaču.
Rado bih se igrala s djecom,
štipkajući ih za nosiće i prstiće.
Pokušala bih razveseliti
i sve one koji me ne vole

Magdalena Muše, 3. b

Rina Ivas, 3. c

Leonarda Pavlovski, 3. b

Simpatija

Simpatija
ti i ja.
Moje srce kuca za nas.
Toplinu dijelimo,
Ljubav cijenimo.
Ljubav naša je čista,
Zato uvijek blista.
Simpatija je moja tajna,
Uvijek bajna i sjajna.

Lara Mratinić, 3. c

Jadranka Milinković, 6. b

ČEMU SLUŽE POSLOVICE?

Danas se Stipe probudio, večerao i vratio u krevet.Bolje ujutro nego navečer. Mama ga je upozorila da ide u školu pa se obukao i krenuo. Na putu je skupljao zrnje i kamenje. Zrno po zrno pogača, kamen po kamen palača, mislio je. Kad je stigao u školu, Jure ga upita: „Jesi li pojeo cijeli doručak?“, a Stipe mu slaže da je.

Ne zaboravite, jeo je večeru! Odjednom mu se noge skrate sve dok ne dobiju veličinu nogu novorođenčeta. “U laži su kratke noge!“ usklikne Jure kad je to vidio.Tada uđe učiteljica u razred i pita Stipu: „Jesi li napisao zadaću?“ On šuti kao zaliven. „Odgovori!“ naredi mu učiteljica. Stipe kaže: „Šutnja vrijedi zlata.“

Kada je škola završila, Stipe pojede pogaču i dotrča do palače. Prođe ispod stabla jabuke i baš mu jedna padne pored noge. Jabuka ne pada daleko od stabla.Kad je Stipe u palači ostavio knjige, brže bolje otiđe u park.Tko rano rani, dvije sreće grabi.Odjednom se na putu pojavio crni vuk. Ali kad je Stipe stao pred njega, bio je roz'. Ubrzo je bio plav pa još i zelen. I napokon šaren.Tada Stipe shvati: „Vuk dlaku mijenja,ali ćud nikada!“

Lucas Sardelić, 4.b

Šterika

U babinoj sobi na kantunalu gori šterika.
Kroz otvorenu ponistru ruga joj se letrika.
Kad zapuše vitar, koltrine polete,
a šterika se deboto utrne.
Baba ponistru zatvara,
Šuferinon šteriku pali,
ma zaludu, voska joj fali!

Tereza Dragičević, 3. b.

Ivan Pecotić, 2.b

Tvoje ime

Tvoje ime
dišem,
rišem,
na vrhu bilježnice
tvoje ime
s ljubavlju
pišem.

Bruna Maslov, 7. b

JABUKA PRIJATELJSTVA

Napisale i nacrtale: Tereza Dragičević i Magdalena Muše, 3.b *Likovi:* gavran, medo, jež, vjeverica

Filmski kutak

Ova je godina za hrvatski svijet filma bila revolucionarna. Dogodio se prijelaz svih multipleks kina, u cijeloj Hrvatskoj, na digitalne projektore. U Splitu smo izgubili jedan (Broadway), a dobili dva nova multipleksa: Cinestar (koji je zamijenio Broadway) i Cineplexx koji je otvorio novo kino u City Centru One. Oba su potpuno digitalna.

Nedugo nakon otvaranja, stigao je i prvi domaći SF film, prvi rad mladoga redatelja Nevija Marasovića, *The Show Must Go On*. Fascinantno je kako je doslovno „bez budžeta" napravio tako dobre efekte i okupio izvrsnu glumačku ekipu. Osim toga, to je bio prvi naš film koji je u sva kina poslan na digitalnim kopijama. Od naših filmova izdvojio bih adaptaciju Kušanovog romana „Koko i duhovi" koji nas je dočekao najesen, a u trenutku pisanja ovoga teksta (u veljači) još uvijek igra u Cineplexxu. Učenici naše škole su ga organizirano pogledali. Budući da stranih filmova ima koliko hoćeš- izdvojio sam od svakoga žanra, po meni, najboljega predstavnika. Ne smijemo zaboraviti spomenuti završetak HarryPotter sage u 3D-u, uz koju je dosta sadašnjih osmaša odrastalo.

ŽANR	FILM
Komedija	Djeveruše
Animirani	Rango
Drama	Tajni život kućnih pomoćnica
Triler	Muškarci koji mrze žene
Blockbuster/akcija	Harry Potter i Darovi smrti 2 3D
Dokumentarac	Pina 3D
Ciljani za Oscara	Kraljev govor

Ivo Skočić, 8. c

DRUGI KRATKOMETRAŽNI FILM U NAŠOJ ŠKOLI

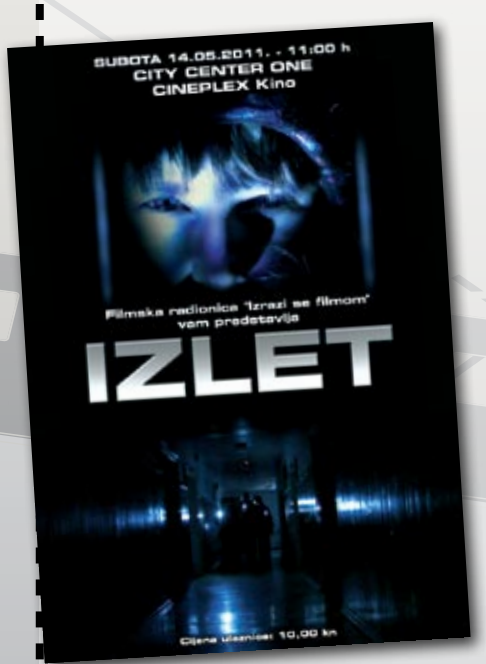

Kratkometražni igrani film „IZLET" je snimljen prošle godine u Staroj Sušici na Filmskoj radionici naše škole. Film govori o skupini djece koja su pošla na izlet i otkrila mračnu tajnu staroga dvorca. Film je režirao Luka Mijalković, a premijera se održala u multipleks kinu Cineplexx, u prepunoj dvorani 2. Približno 200 ljudi je prisustvovalo premijeri.

Film možete pronaći i besplatno pogledati na YouTubeu.

Ivo Skočić, 8. c

PREMIJERA NOVI DUGOMETRAŽNI URADAK UČENIKA OŠ 'BLATINE-ŠKRAPE'

Dvorac s duhovima u dječjem filmu 'Izlet'

KOKO I DUHOVI

O ČEMU SE RADI?

Redatelj filma KOKO I DUHOVI je Daniel Kušan. Radi se o dječjem avanturističkom igranom filmu u kojem glume: Antonio Parać (Koko), Filip Mayer (Miki), Nina Mileta (Marica), Ivan Maltarić (Božo) i Kristian Bonačić (Zlatko).

Dječak Koko doselio je sa Zelenog Vrha u grad Zagreb. Uselio se s obitelji u stan koji je pripadao starom škrtcu Vinceku. Uskoro se Koko, zajedno sa starim prijateljima Zlatkom i Božom, novim prijateljem Mikijem, sa sestrom Maricom i vjernim psom Carom, upušta u opasnu avanturu. U nizu čudnih, napetih i strašnih događaja (pronalaska tunela u kojem se čuje glas Vinceka, čudnih zvukova u njihovoj kući i pojavljivanja Vincekovog duha) dječaci počinju istraživati tajnu Vincekove smrti.

U međuvremenu Maricu otmu Mikijev otac i stric. Koko je pronalazi, ali nakon toga nestaju Zlatko i Božo. Koko ih zajedno s policijom pronalazi u starom tunelu u kojem se skrivao stari Vincek. Vincek je godinama dobivao prijetnje koje su slali Mikijev otac i stric jer su se htjeli domoći njegovoga bogatstva. Vincek se bojao za svoj život te je lažirao svoju smrt i skrivao se u starom tunelu. Uskoro se saznaje da je Vincek otac Božine majke, a samim time i Božin djed. Koko zajedno sa svojim prijateljima i policajcima postavlja zamku za Mikijevog oca i strica. Na kraju ih uhvate i policija ih odvede u zatvor.

Zlatko čita

Koko i Zlatko u potrazi za Vincekom

O ČEMU SAM RAZMIŠLJAO TIJEKOM GLEDANJA FILMA

Divio sam se hrabrosti svih dječaka u otkrivanju tajne o Vinceku. Neke scene su toliko strašne da sam morao zaklopiti oči. S nestrpljenjem sam iščekivao što će se dalje zbiti. Glazba je bila odlična, glasna i dinamična pa su događaji bili još uzbudljiviji. Film je bio zanimljiv i poučan. Uživao sam u svakom dijelu filma. Jako mi se svidjela Kokova hrabrost i suradnja s prijateljima. Prijateljstvo je važno. Iznenadio sam se što sve su odrasli ljudi spremni učiniti za novac. Naučio sam da se sreća ne nalazi u novcu. Posebno ću pamtiti lik starog Vinceka, Koka i psa Cara.

Fotografije preuzete sa http://kokoiduhovi.hr/galerija/

Roko Komar, 5. a

Preporuka za čitanje:

Film je snimljen prema knjizi Ivana Kušana. U školskoj knjižnici možete pronaći i pročitati Kušanove romane za djecu: **Koko u Parizu, Strašni kauboj , Zagonetni dječak, Koko i duhovi i Ljubav ili smrt.**

jeste li znali...

- da je lubenica povrće, a rajčica voće?
- da termiti uopće ne spavaju?
- da grom udara muškarce 7 puta češće nego žene?
- da u Americi postoji 12 gradova po imenu Moskva?
- da pas ne može podići pogled?
- da sjevernoamerička mekana kornjača na ravnici može prestići čovjeka koji trči?
- da kukci, osobito muhe, ne vole plavu boju ?
- da pamćenje zlatne ribice traje samo 3 sekunde?
- da su ljudi jedina živa bića koja mogu spavati na leđima ?
- da se suh papir kvadratnog oblika ne može saviti na pola više od 7 puta?
- da dešnjaci u prosjeku žive 9 godina dulje nego ljevaci?
- da komarci imaju zub?
- da kad im ponudite olovku da pišu njome, 97% ljudi će napisati svoje ime?
- da svaki put kada kihnemo jedna stanica našeg mozga umire?
- da se topla voda smrzava brže od hladne vode?

Matea Roglić, 8. a

VICEVI

Zašto plavuša nosi reket u restoran?
- Zato što konobar servira!

Kako Crnogorac deklinira riječ lijep?
- Lijep, ljepši, viđe mene!

Pita žena čovjeka u kojim je sve gradovima bio.
Kaže čovjek:
„U Njemačkoj, Francuskoj i Japanu."
Na to će žena: „Znaš li ti išta o zemljopisu?"
A on će: „Kako ne bih znao, bio sam tamo 8 dana!"

Došla Fata na nogometnu utakmicu i viče sucu:
„De im bolan još jednu loptu, vidiš da se otimaju oko ove jedne!"

Zove mrav pauka na mobitel.
Mrav:
„Halo, pauče, čujemo li se?"
Pauk:
„Ne čujem te, nisam u mreži!"

Učiteljica:
„Tko zna množinu riječi drvo?"
Javlja se mali Damir.
„Hajde Damire, ti nam reci!"
Damir će:
„Množina od riječi drvo je drvored."

Dora Čović, 8. a

jeste li znali...

- da su mjesta s najkraćim imenima mjesto „A" u Norveškoj, luka „U" na Karolinskom otočju te selo „Y" u Francuskoj?
- da se za tiskanje dnevne naklade od 100 000 primjeraka novina posiječe 36 stabala?
- da je u Bibliji ovca spomenuta 45 puta, koza 88, pas 14 i lav 89 puta. Domaća mačka nije spomenuta niti jednom?
- da je mliječnu čokoladu izumio Daniel Peter, koji je formulu prodao susjedu Henriju Nestleu?
- da u svijetu postoji oko 600 milijuna telefonskih linija, ali unatoč tome, polovica svjetske populacije nikad nije ostvarila telefonski poziv?
- da ako deva postane nervozna, počinje pljucati po ljudima?
- da je Coca-Cola originalno bila zelena?
- da svaki kralj u kartama predstavlja jednog velikog kralja iz povijesti:
  Pik: Kralj David
  Tref: Aleksandar Veliki
  Herc: Karlo Veliki
  Karo: Julije Cezar?
- da ako na statui, koja se nalazi u parku, konj ima obje prednje noge u zraku, osoba (koja je na konju) je poginula u borbi? Ako je konju samo jedna prednja noga podignuta, osoba je umrla od rana zadobivenih u borbi. Ako su konju sve četiri noge na zemlji, osoba je umrla prirodnom smrću.

Tea Roje, 8. a

MOJ NONO

Moj nono Vlado ima šezdeset osam godina. Živi u Splitu. Ima sijedu kosu, smeđe oči i nosi naočale. On se gega jer ga bole leđa. Rado pomaže mojoj noni.

Najviše voli gledati utakmice na televiziji. Ujutro rano izađe na kavu. Kada se ozlijedim, on to izliječi.

Moj nono nikada nije tužan. On je dobrodušan i svima pomaže. Popravlja ono što je razbijeno, sve dijeli i nije škrt.

Mog brata podučava nogometu. Meni pomaže ako mi nešto treba za školu. Voli nas i želi da smo sretni i zadovoljni.

Dora Samac , 3. b

DINOSAUR I JELO

Jedan dinosaur T-rex nije jeo ništa
bio je mršaviji od dinosaura Tišta.
Tišta je debeo kao veliki sir
jer je mrzio raditi veliki đir.
Kada su se T-rex i Tišta sreli
nisu znali što bi jeli.
T-rex je bio tužan jako
jer je od njega deblji svako.
Tišta mu je dao svoje čvarke
da udeblja svoje mršave batke.
Tako su na kraju oba debela bila.

Deni Mašić, 3. b

Biseri o školi

Naša je škola
Škola prvaka
S malo divljaka
Andrea Muslim, 7. b

Torbu na leđa
Bole nas kosti
Tako je teška
Jedva se nosi.
Marin Alojz Dragičević, 8. b

Učiteljica:
Što sova radi noću?
Učenica:
Uči.

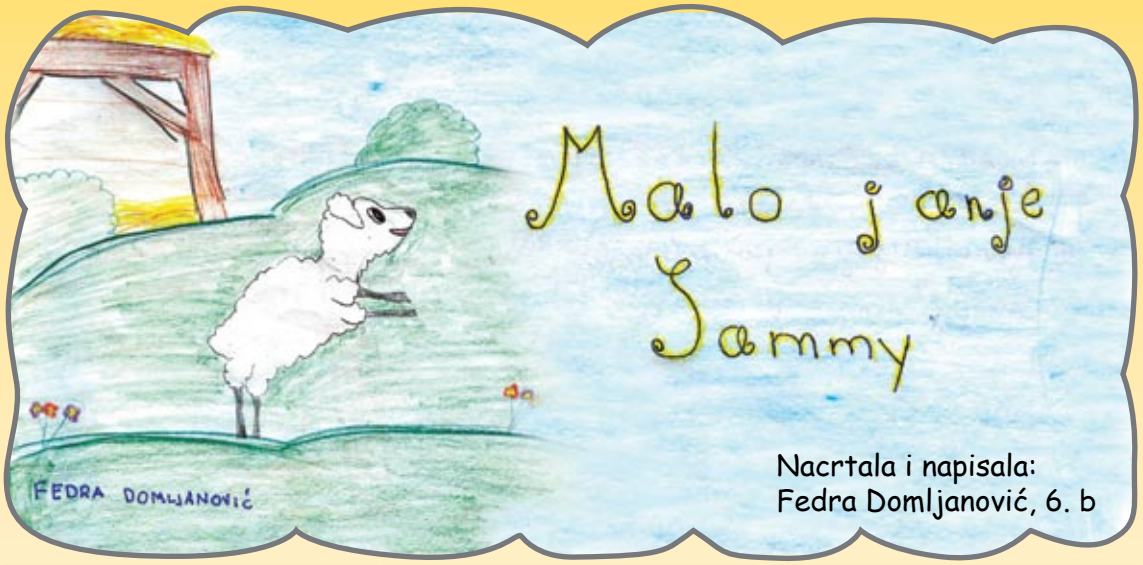

Nacrtala i napisala:
Fedra Domljanović, 6. b

Vukovar

MENI PRIČAO JE TATA
O JEDNOM GRADU NA DUNAVU
O GRADU HEROJU, ŽRTVI RATA,
O NAJVEĆOJ BOLI I TUZI HRVATA
I DA ĆU ZNATI SVE
KAD PROĐU GODINA IL DV ´ JE
DA SLOBODA NAM NIJE DANA
NA DAR
I DA VJEČNO ŠTUJEM SJEĆANJE
NA VUKOVAR.

MENI JE PRIČAO TATA
DA SMO TRUDOM
I VJEROM U BOGA
DOBILI TOLIKO TOGA,
DA NAM DANI SRETNI IDU
I NOĆI PROLAZE U MIRU.
I DA SU LJUDI I DJECA VUKOVARA
NAMA SVIMA PRIMJER DALA
KAKO VOLJETI DOMOVINU I BOGA
I BITI PONOS NARODA SVOGA.

Josipa Matanović, 6.a